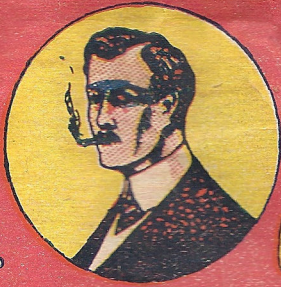

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 561

Mexicaansch Goud.

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES
DUBEC
J.V.K.
Sur la fabrication de DUBEC SCHWARZ
DUBEC ULTRA
DUBEC ARABIAN
DUBEC
J. VAN KERCKHOF, AMSTERDAM
Medaille d'Or 1889, Argent Diplôme d'honneur
de la Reine Régente de Hollande 1892, Amsterdam 1895

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, SINGEL 326, AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE.

MEXICAANSCH GOUD.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

In het Italiaansche
Restaurant.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 203
Raffles	" 232
Wie is de Misdadiger	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Op zekeren mooien herfstochtend, terwijl de gouden zon haar stralen door den nog over Londen hangenden mist schoot en de nevelslierten verscheurde, die zich hier en daar reeds in de atmosfeer oplosten, zaten in een fraaie, aan het Regentspark grenzende villa twee heeren aan de ontbijttafel, die, te oordeelen naar den gezonden eetlust, welken zij ten toonspreidden, geen klagen hadden over hun gezondheidstoestand.

Met merkwaardige snelheid verdwenen de geraspte broodjes, de zacht gekookte eitjes en de looverdunne plakjes ham van de schalen, om in de grage magen van het tweetal te belanden.

Juist op het oogenblik, dat een hunner zich het tweede kopje thee inschonk, kwam een reeds bejaarde kamerdienaar het vertrek binnen met een zilveren blad, waarop de zoo juist binnengekomen ochtendpost lag.

De man begaf zich naar de langste der twee heeren, die de brieven en drukwerken van het blad nam en met een: „dankje Gaston” aan-

Raffles 561.

stonds begon de verschillende stukken te sorteeren en in te zien.

Terwijl hij daarmee bezig is, hebben wij gelegenheid hem wat nader op te nemen.

Op het eerste gezicht zou men dezen man niet meer dan vijf en dertig, hoogstens veertig jaren geven, maar bij nader onderzoek zou spoedig blijken, dat daar nog eenige jaartjes aan dienen toegevoegd. De haren aan de slapen beginnen namelijk reeds duidelijk zichtbaar te grijzen, terwijl aan de ooghoeken die kleine rimpeltjes zichtbaar zijn, die de volksmond met den veelzeggenden naam kraaienspootjes aanduidt.

De jeugdige indruk, dien de man maakt is in hoofdzaak toe te schrijven aan de onmiskenbare vitaliteit, die zijn gansche wezen kenmerkt. Zijn lange, slanke gestalte is zóó vol levenslust en levenskracht, de staalgrijze doordringende oogen, die nu en dan met een gloed als van gesmolten metaal schitteren, de stramme houding, de gebaren der krachtige armen en de bewegingen der lange, fraai ge-

vormde, vlugge vingers, dit alles is zóó overtuigend van een ingehouden kracht en levendigheid, dat men eerder aan een jongeling, dan een man in de rijpere jaren des levens zou denken.

Toch is Lord William Aberdeen, dien wij zoo juist in enkele trekken voor onze lezers geschilderd hebben, geen jongeling meer, al zouden zijn daden en zijn levenswijze, meer nog dan zijn uiterlijk dat gaarne doen gelooven. Want gedachtig aan het spreekwoord: „rust roest”, zorgt hij er voor dat de scharnieren van zijn ledematen steeds licht en gemakkelijk blijven gaan om zijn talrijke en veelzijdige bezigheden te kunnen blijven verrichten.

Wat die bezigheden dan zijn? Dat is niet in enkele woorden verteld. Niet alleen van wege de talrijkheid, maar ook en vooral omdat zij moeilijk te omschrijven zijn.

Toch willen wij dit probeeren.

In de eerste plaats dan is Lord William Aberdeen een zeer bekend filantroop, die zijn ontzaggelijke rijkdom grotendeels ten bate van de lijdende menschheid aanwendt.

Hij staat er voor bekend, dat nog nimmer iemand zijn hulp tevergeefs heeft ingeroepen. Men diene hier niet te denken aan giften in geld aan particulieren, ofschoon ook dezen nimmer met ledige handen weggaan, maar meer aan het ondersteunen en financieren van openbare stichtingen van liefdadigheid.

Alle wees- en vondelingenhuizen, gestichten voor oude van dagen, hospitalen, blindeninstituten, vereenigingen voor het zenden van behoeftige kinderen naar buiten en naar zee, doofstommeninstituten, kortom al die talrijke inrichtingen, die nu eenmaal niet kunnen bestaan zonder den steun van milddadige medemenschen, vinden in hem een weldoener, die altijd helpt en krachtig helpt ook.

De hieraan verbonden bezigheden geven hem veel werk, zoodat hij zich reeds jaren geleden de hulp heeft verzekerd van een secretaris, een nog jongen man, die op het ooggenblik tegenover hem aan de ontbijttafel zit en Charles Brand heet.

Deze jonge man maakt met zijn blonde, eenigszins krullende haren, zijn blauwe, vriendelijke oogen, waarmede hij als het ware lachend de wereld inkijkt, een even aangename indruk als zijn meester, ofschoon hun uiterlijk qua-type zeer uiteenloopt.

Is Lord Aberdeen lang en slank, Brand is meer gezet en wel een hoofd kleiner, terwijl zijn blozende gelaatskleur ook in levendig contrast is met de gedistingeerde bleekheid van zijn meester.

Het woord meester is hier echter in zooverre misplaatst, daar in den loop der jaren

Brand niet alleen de onmisbare hulp en assistent van den lord, maar ook diens alter ego, diens tweede-ik, diens oprechte vriend geworden is.

Dit laatste is dan ook iets van zelf spreken, niet alleen, omdat men zoodra men in gezelschap van den lord is dadelijk onder diens aantrekkelijken invloed komt, maar ook, omdat een nadere bekendheid met diens zaken daartoe noodzakelijk moet voeren.

Ware dit niet het geval, iets dat overigens ondenkbaar is, maar veronderstellender wijze gesproken: indien dit niet het geval ware, dan zou de wereld rare dingen hebben vernomen. Wat zou men, de groote duizendkoppige men er wel van gezegd hebben, indien op zekeren dag bekend was geworden, dat Lord William Aberdeen, de groote en bekende, schatrijke filantroop, identiek was met Lord Edward Lister, die onder den naam John Raffles in alle landen der oude en nieuwe wereld op gezette tijden angst en schrik komt verspreiden wegens zijn buitengewoon gedurfde daden, die tegen alle wetten en rechten indruischen.

Men zou het niet hebben willen gelooven en hem, die zulk een bericht verspreid had, voor gek hebben verklaard.

Waarom men echter zeer verkeerd zou hebben gedaan, want het zou de waarheid en niet anders dan de waarheid geweest zijn.

Lord William Aberdeen was slechts een der vele titels, die deze zeer merkwaardige man even gemakkelijk aannam, zooals wij van kleeding verwisselen. Die naam diende slechts om dien van Lord Edward Lister te bedekken, omdat men wist, dat deze Engelsche edelman onder het pseudoniem van John Raffles allerlei daden bedreef, die men als misdaden te boek stelde en die de politie aanleiding had gegeven op zijn aanhouding een groote premie te zetten.

Hoe die edelman er toe gekomen was om dit dubbelleven te leiden?

Hierop is slechts één antwoord te geven.

Omdat hij zijn vermogen, dat wel groot, maar toch niet onuitputtelijk was, op peil wilde houden. Hij beschouwde het als zijn plicht te zorgen, dat de inrichtingen van liefdadigheid die hij daadwerkelijke hulp verleende, op die hulp konden blijven rekenen en daar deze plicht slechts was te vervullen, door hen, die hun plicht niet deden, datgene af te nemen, dat zij te veel hadden, maakte hij zich er geen bezwaar uit, om dat op zijn eigene, zeer origineele wijze te doen.

Wat men niet uit eigen plichtsbetrachting geeft, kom ik weghalen placht hij te zeggen en daar men mij overdag natuurlijk allerlei be-

letselen in den weg zou leggen, kom ik maar liever 's nachts.

Het gevolg was, dat hij als een dief, overal waar hij meende, dat zijn kas aangevuld kon worden, inbrak, de brandkast forceerde en er uitnam, al naar mate de draagkracht van den bestolene groot was.

Hierdoor had hij in dit avontuurlijke handwerk een groote vaardigheid verkregen. Hij bezat de meest volmaakte werktuigen, die hem daarbij van dienst konden zijn en als hij deze werktuigen niet kon koopen, welnu, dat was geen bezwaar, dan maakte hij ze zelf.

Zoo ging het ook met allerlei technische hulpmiddelen, hij bezat een prachtig, uitmuntend werkend toestel voor het verzenden en opvangen van draadlooze berichten, een vlieg-machine, die door middel van een electrischen motor, ook van eigen vinding, niet minder dan 500 K.M. per uur kon afleggen, een motorboot en een duikboot.

Door al deze zaken was hij er in geslaagd altijd zijn spoor uit te wisschen, zoodat de politie, die hem nu reeds jaren achtereen zocht, hem nog nimmer had kunnen achterhalen. Het was zelfs zóó sterk, dat nog niemand van het talrijke en bekwame legertje detectiven van Scotland Yard, die nu reeds tientallen jaren op hem jaagden, ooit zijn ware gelaatstreken had gezien. Toch kwam hij hen vaak genoeg onder de oogen, maar steeds onder de eene of andere vermomming, die zóó volmaakt was, dat men zelfs van zeer dichtbij en onder het felste zonlicht nooit iets van een vermomming merkte.

Op het oog moge dit onwaarschijnlijk voorkomen, maar als men weet, dat de hulpmiddelen, die hem bij het aanleggen dezer vermommingen dienden, het volmaakte genaderd waren, dan zal men dit eerder gelooven.

Deze hulpmiddelen bestonden niet uit pruiken, baarden en schmink, zooals wij die dingen kennen van de tooneelkappers, neen, Raffles maakte gebruik van andere ingrediënten. Wel gebeurde het een enkele keer dat hij het noodig oordeelde een zekere baard- of haardracht te imiteeren, maar dan was het steeds een stuk caoutchouc, waarop menschenlijke haren van de een of andere kleur waren geïnplanteerd, die hij op zijn gelaat spande. Met kam en krultang wist hij dan het overige te doen. Gewoonlijk echter had hij dergelijke hulpmiddelen niet eens noodig. Met zijn kleurwatertjes wist hij voldoende te bereiken. Daarmede kon hij de tint en gesteldheid van zijn huid geheel en al wijzigen. Eén druppel uit dit en één druppel uit dat fleschje maakte zijn wangen tot die van een blozende jongeling of jonge dame, twee druppels meer uit

een andere flacon hadden de tegenovergestelde uitwerking en maakte van zijn strak gespannen huid een tanig, rimpelig vel, vol rimpels en groeven. Zijn van nature lichtgrijze oogen kon hij door indruppeling veranderen van het diepste blauw tot het donkerste bruin. Zijn strakke, eenigszins dunne lippen wijzigen in volle, roode en wellustige tot bleeke, haast niet zichtbare streepjes.

Om kort te gaan: hij was in staat in minder dan tien minuten zijn geheele wezen een zoodanige verandering te doen ondergaan, dat zelfs zijn eigen vriend en secretaris, met wien hij dagelijks omging, hem niet herkende.

Op het oogenblik echter dat dit verhaal opent, zat Raffles met zijn ware, hem door de natuur geschonken gezicht, aan tafel en schoof juist met een zucht van voldoening zijn ledig bord van zich af. Hij stak een sigaret op en verdiepte zich in de juist ontvangen brieven.

Op eens ontsnapte hem een kreet van verrassing. Brand keek op en zag zijn vriend aan.

Deze had juist een brief geopend, waarvan de enveloppe, die op tafel lag, met eenige buitenlandsche postzegels waren beplakt. Het adres was geschreven met een fraaie hand, de letters waren fijn en klein; onmiskenbaar het handschrift van een dame.

Brand keek naar de oogen van zijn vriend, die op den brief gericht waren. Het was duidelijk, dat Raffles in de lezing geheel opging.

„Hm... hm...“ kuchte Brand.

Raffles keek op en zag zijn vriend veelbetekenend glimlachen.

„Van een dame, Edward?“ klonk diens ondeugende vraag.

„Juist! Geraden, Charly,“ klonk het antwoord, zonder dat er echter verder op in gegaan werd.

„Zoo... zoo...“ ging Brand ondeugend voort. „Heeft misschien Amor“...

Verder kwam hij niet, want op dat oogenblik had Raffles de lezing van den brief geëindigd en vouwde hem dicht en stak hem in zijn portefeuille.

„Charly... Charly...“ zei hij, zijn vriend met zijn vinger dreigend, „pas op! Die zoo met vuur speelt, brandt zich vandaag of morgen de vingers. Mijn gevoelens ken je toch wel, zou ik zeggen. Maar jou zie ik vandaag of morgen nog eens met de rozenketenen om je hals.“

„Neen, dank je,“ hernam Brand.

„Ik blijf, zooals jij, vrijgezel, dat is praktisch.“

John Raffles haalde de schouders op.

„Dat kan jij noch ik bewijzen. Kijk eens, mijn waarde Charly, je kunt aan mij beslist geen voorbeeld nemen. Ten eerste ben ik een

man, die de veertig achter den rug heeft, wiens hart niet meer zoo licht ontvlambaar is voor het vrouwelijk geslacht, en dan heb ik ten gevolge van mijn sport om de zakken van mijn hoog geëerde medeburgers tot hun eigen bestwil te ledigen, een buitengewoon ongeregeld leven; daardoor kan ik aan geen levensgezellen denken.

Ik zou je nog verscheidene andere redenen kunnen opgeven, die mij er sedert jaren van terughouden, om aan een huwelijk te denken — — — Niettegenstaande dat koester ik dikwijls den stillen wensch, een tehuis te bezitten, met een lieve vrouw, die iemand het leven aangeneramer weet te maken dan het in de eenzaamheid is."

"Je doet mij daarmee eigenlijk een verwijt, beste Edward," zei Brand, en zette een kwasi-beleedigd gezicht.

"Volstrekt niet," antwoordde Raffles. "Je doet al het mogelijke wat een trouw vriend kan doen, om mij thuis het leven te veraangename, en ik ben je daar in alle opzichten dankbaar voor.

"Maar kom aan, laat ons daarover niet verder filosofeeren, de tijd zal het wel leeren. In ieder geval hebben we op het oogenblik wel wat anders te doen.

"Als jij zoo goed wilt zijn even de correspondentie, die gister niet afgemaakt is, te voleindigen, dan ga ik even naar mijn kleedkamer om eenige andere zaken af te maken. Dan hebben we schoon schip tegen lunchtijd. Dat komt prachtig uit, want ik ben van plan om in de stad te gaan lunchen."

"All right!" zei Brand en begaf zich naar de deur om naar de werkkamer te gaan.

Juist toen hij de deur achter zich wilde sluiten, riep Raffles zijn vriend nog even terug en zei:

"A propos, Charly, hoe zou je het vinden, als we eens op reis gingen?"

Brand glimlachte met zijn geheele gezicht.

"Dat zou me niets onwelkom zijn, Edward," luidde zijn antwoord. "Je weet, als je op reis gaat, ben ik altijd graag van de partij."

"Jawel," hernam Raffles, "dat weet ik, maar in dit geval is het iets bizonders; ik bedoel een langdurige, verre reis, waarvan de duur en het einddoel nog niet vast staan."

Brand keek verbaasd op.

"Waar gaan we dan heen?" vroeg hij nieuwsgierig.

"Beste jongen, nu vraag je me meer, dan ik zelf nog weet," antwoordde Raffles. "Ik wilde alleen maar weten of ik op je rekenen mag."

"Maar natuurlijk, Edward," riep Brand met warmte, terwijl hij in de kamer terugkwam. "In vreugde of leed, in voor- of tegenspoed"....

Hij sprak niet verder, maar reikte zijn vriend de hand, die deze hartelijk drukte.

"Accoord Charly," zei Raffles toen. "Dat is dus afgesproken. Het is nog niet eens zeker, maar het is altijd een groote geruststelling, als ik weet, dat ik op je kan rekenen."

Het was half twee ongeveer, toen de beide vrienden het huis uitstapten en zich per underground naar de city begaven. Daar zij gewoonlijk met de auto gingen, wanneer zij in de city moesten zijn, vond Brand dit reeds een vreemd teeken, maar hij keek nog meer verbaasd op, toen zijn vriend plotseling een zijstraat van Soho insloeg, het Londensche kwartier van de goedkope restaurants.

De verwondering van Brand was niet zonder reden. Zonder dat beide vrienden een leven van overdaad leidden, waren zij toch gewoon, wanneer zij niet thuis aten, in een goed en fashionable restaurant te gaan lunchen, waar zij vaak vrienden en kennissen ontmoeten. Dit zou hier natuurlijk niet het geval zijn. Maar daar Brand bij ondervinding wist, dat zijn vriend nimmer iets deed, zonder daarvoor goede reden te hebben, zei hij niets, maar besloot goed uit zijn oogen te kijken.

Toen Raffles daarna echter nog een zijstraat insloeg, kon Brand zijn verwondering niet meer inhouden.

"Wat wil je eigenlijk hier in deze zijstraat? Hier is toch geen restauratie?" vroeg hij.

"Oho!" antwoordde Raffles, "ik ken hier restauraties, die veel belangwekkender zijn, dan al de groote, die wij vroeger bezochten. Kijk eens daar ginds. Daar is een Hollandsch café, waar men uitstekende ham en andere lekkernijen met een glas echte jenever krijgt. De tafel en het zilver zijn natuurlijk niet zoo elegant als men dat in de groote restaurants gewoon is, doch niettegenstaande dat, ga ik menigmaal en zeer gaarne naar zulk een klein lokaal."

"Ik wed, dat zelfs geen Engelsch koetsier of agent van politie deze krotten bezoekt. Ik begrijp je voorliefde niet," meende Brand.

"Daarin heb je volkomen gelijk!" hernam Raffles. "Koetsiers en politieagenten komen niet hierheen. In plaats daarvan vindt men er veel belangwekkender personen, zooals gelukzoekers, flesschentrekkers, anarchisten, nihilisten, woekeraars en vluchtelingen uit alle landstreken."

"Een net gezelschap," verzekerde Brand.

"Een bijzonder interessant gezelschap, bedoel je;" verbeterde Raffles hem. "Ik zit wel eens uren lang in een hoek, om hen gade te slaan. Men hoort daar dingen, die geen van

onze beste romanschrijvers zoo fantastisch kan verzinnen.

Laat ons nu daarginds in het Italiaansche restaurant naar binnengaan en de beste macaroni eten, die je te Londen kunt krijgen."

Beiden traden in een klein donker voorhuis, waar het naar gebakken eieren, knoflook en dergelijke dingen rook. Vervolgens opende Raffles een deur, en toen kwamen zij in een vertrek dat als restauratie was ingericht, of liever gezegd in twee kleine kamertjes, waar verscheidene gedekte tafeltjes voor de klanten gereed stonden.

In een achterkamer zaten eenige klanten en iemand, die op de mandoline speelde en het Napolitaansche straatliedje „fininkali, fininkala" zong.

Brand nam met Raffles aan het voorste tafeltje plaats. Een dikke Italiaansche vrouw verscheen en groette Lord Lister zoo vertrouwelijk, dat de secretaris opmerkte, dat zij voor zijn vriend geen onbekende kon zijn.

Brand moest erkennen, dat het eten, hoewel het op eenvoudige schotels werd opgediend, van goede kwaliteit was; alleen de wijn, echte Italiaansche chianti, smaakte hem niet.

Langzamerhand kwamen er meer gasten, en op één tafeltje na was de restauratie vol gasten.

De gesprekken waren door het gezang niet te verstaan.

Zij waren reeds aan het dessert, bestaande uit uitstekend Italiaansch gebak en vruchten, toen twee dames binnenkwamen, een bejaarde, eerbiedwaardige matrone van in de zeventig en een jong zeer mooi meisje van hoogstens twintig jaar.

De gezamenlijke gasten richtten hun blikken op het jonge meisje, dat een krachtige, fraaie gestalte had.

Prachtige fonkelende zwarte oogen keken onverschillig het vertrek rond en verraadden in het minst niet, dat de bewonderende blikken der aanwezigen eenigen indruk op haar maakten.

Brand keek als betooverd naar deze verschijning, die grooten indruk op hem scheen te maken.

Alleen Raffles kraakte onverschillig eenige noten en scheen zich niet in het minst om het meisje te bekommeren.

Alhoewel zij zeer eenvoudig en bescheiden gekleed was, kreeg men toch den indruk, dat beiden, zowel de moeder als de dochter, tot den voornaamsten stand behoorden.

„God dam, Edward!" zei Brand en tikte zijn vriend op den arm. „Heb je dan in het geheel geen oogen in je hoofd?"

„Ik heb in mijn gansche leven nog geen op-

vallender schoonheid gezien, dan deze jonge Italiaansche!"

Raffles kraakte een anderen noot en zei zonder op te kijken:

„Mexikaansche!"

„Wat?" vroeg Brand verwonderd. „Ken je haar dan? Waarom groet je haar niet?"

„Beste jongen!" zei de Grootte Onbekende, „deze noten komen zonder twijfel van Palermo. Walnoten van zulk een kwaliteit met zulk een fijnen geurigen smaak, als dezen, groeien aan onze Engelsche boomen niet. Ik zie, dat je nog geen enkele hebt gegeten."

„Voor den duivel, Edward," viel Brand uit, „wie kan aan walnoten denken en ze eten, wanneer men iets veel mooiers dan al de walnoten der wereld kan bewonderen! Ik wil je een bekentenis doen, wij spraken eenige uren geleden over trouwen; wanneer ik nu zoo'n vrouw, als dit meisje daar, tot mijn levensgezellin kon maken, dan zou ik de gelukkigste mensch zijn. Mijn hemel, wat heeft die een paar oogen in haar hoofd!"

Raffles keek zijn vriend met een eigenaardig lachje aan, veegde zich den mond af, dronk zijn glas Chianti leeg en stak toen met het welbehagen van een man die lekker gedineerd heeft, een sigaret aan.

Nadat hij eenige trekken gedaan had, antwoordde hij droog:

„Trouw dan!"

Brand keek hem zenuwachtig aan en zei:

„Dat is nu weer echt iets voor jou, Edward! In de eerste plaats gaat dat maar niet zoo, een, twee, drie en dan. . . . ik geloof, dat deze jonge dame al zeer onafhankelijk en ongenaakbaar is."

„Wie weet?" zei Raffles kalm, terwijl hij doorging met noten kraken en zich in de lectuur van een geïllustreerd blad verdiepte.

Hij maakte volstrekt geen aanstalten om weg te gaan en Brand, die haast geen oog van het bekoorlijke meisje kon afhouden, oordeelde het maar beter om óók niets te zeggen.

Ten slotte bleven zij alleen over.

De meeste gasten hadden na het eten de restauratie verlaten, en na een half uur zaten in de voorkamer nog alleen Raffles, Brand en de beide dames.

In de achterkamer bevonden zich een troep wijn drinkende Italianen, die zich om de gasten in de voorkamer niet het minste bekommerden.

„Ik zie, dat de dames gereed zijn met haar maal," zei Raffles na een poos, „en daar je niets van het dessert gebruikt, verzoek ik je, mij naar de dames te vergezellen."

Brand was niet weinig verbaasd en wist niet, wat hij van de zaak moest denken. Hij

volgde zijn vriend echter en toen hij met Raffles bij de tafel der beide dames kwam, reikten beiden hem lachend de hand en begroetten hem als een oude bekende.

Charly Brand viel van de eene verbazing in de andere.

„Veroorloof mij, dames, dat ik u mijn vriend Charles Brand, en jou, mijn waarde, deze dames voorstel.”

De secretaris maakte een diepe buiging, terwijl Raffles zei:

„Dit is Sennora Alma Delma, en deze jonge dame haar dochter, Sennorita Angela Delma.”

Brand mompelde verlegen eenige woorden en nam toen met lord Lister aan de tafel plaats.

Na eenige oogenblikken zei de Grootte Onbekende:

„U hebt mij het stuk niet gebracht, senora.”

De bejaarde dame opende een handtasche en haalde er een brief uit.

„Hier is de brief, mylord, u zult daaruit alles vernemen.”

Zij reikte Raffles den brief over, die in een enveloppe was, waarop vreemde buitenlandse postzegels geplakt waren.

„Wanneer kan ik antwoord krijgen?” vroeg de senora, terwijl Raffles den brief in zijn portefeuille stak.

„Ik zal misschien vanavond een besluit nemen,” antwoordde hij, „wees er van verzekerd, mevrouw, dat wanneer ik de geringste kans zie om u recht te doen wedervaren, en het u ontroofde vermogen terug te bezorgen, ik het zal doen.”

„Ik betwijfel het, of het iemand zal gelukken, mij en mijn dochter het vermogen van mijn man terug te geven. Gij kent de toestanden in Mexico niet,” zei de dame fluisterend.

Brand keek, terwijl de bejaarde dame aan het woord was, haar aandachtig aan en bemerkte, dat haar gelaat door zorgen met diepe rimpels was doorploegd.

„Ik stem toe,” antwoordde Raffles, „dat ik noch Mexico ken, noch ooit te St. Antonio was. Ik moet dus eerst poolshoogte van de stad en omstreken nemen.”

„U spreekt daarover alsof ge werkelijk van plan waart, zoo'n verre reis te ondernemen, mylord,” aldus nam nu het jonge meisje het woord, dat tot dusverre gezwegen had.

Brand maakte bij zich zelf de opmerking, dat zij zich zeer beschaafd uitdrukte. Haar stem was zeer welluidend en hare woorden klonken hem als het gelui van zilveren klokjes in de ooren.

„Ik zou niet weten op welke andere wijze ik tot het doel zou kunnen geraken,” zei Raffles in antwoord op haar woorden.

„Doch ge zult u in een vreeselijk gevaar begeben,” ging het jonge meisje voort. „Het is misschien het gevaarlijkste land, dat op aarde bestaat. Mama en ik weten, wat het zeggen wil, in Mexico te leven.”

John Raffles begon te lachen en zei:

„Welnu, ik zie u beiden gezond en wel hier aan tafel zitten. Ik denk, wanneer twee vrouwen levend uit Mexico naar Europa zijn gekomen, dat het een man dan wel zal gelukken, zonder levensgevaar van Europa naar Mexico te gaan.”

„U vergeet één zaak, mylord,” zei nu de moeder, „mijn dochter en ik hebben ons leven slechts te danken aan den dood van mijn man en verscheidene brave dappere mannen.

„Stroomen bloeds vloeiden in onze tegenwoordigheid, vóórat wij de grenzen hadden bereikt en in veiligheid kwamen.”

Lord Lister stak kalm een sigaret op en zei:

„Mevrouw, alleen gevaren die men niet kent, moet men vreezen. Veroorloof mij, dat ik met mijn vriend nu vertrek en vanmiddag tegen zes uur de thee bij u kom gebruiken, om u dan mijn besluit mede te deelen.”

„Ga niet op reis,” smeekte het jonge meisje. „Ik heb mama reeds bittere verwijten gedaan, dat zij u alles heeft toevertrouwd. Ik zag vele dappere en brave mannen om onzentwille hun leven verliezen. Geef mama den brief terug, en vergeet de geschiedenis van een verloren koningschap.”

„Neen!” antwoordde Raffles op beslist toon. „Ik heb nog nooit mijn kracht en intelligentie aan hen, die mijn hulp noodig hadden, geweigerd. Ik heb ondervonden, dat, als het een eerlijke zaak geldt, het toeval meehelpt om de zaak tot een goed einde te brengen. Met dit vertrouwen beziel, hoop ik ook, dat uw aangelegenheid met een goeden uitslag bekroond zal worden.”

„Doch vergeet niet,” zei het jonge meisje, „dat onze tegenstander geen gewoon mensch is, doch een der machtigste, invloedrijkste en intelligentste mannen van Mexico.”

„Hij bezit als landvoogd zooveel macht als de president van Frankrijk, of de koning van Engeland. Zijn raadgevers, zijn vertrouwden en zijn troepen zijn vermetele avonturiers uit alle landen, die voor niets terugdeinzen. Eén enkel persoon kan niets tegen hem uitrichten.”

Raffles keek haar nu met zijn grijze oogen doordringend aan en antwoordde:

„Het spijt mij, dat ik u moet tegenspreken, temeer waar dit op zelfverheerlijking gaat gelijken. Maar ik geef u de verzekering, dat één man dit wel kan, mits hij zich geheel aan de zaak geeft en op een vertrouwd vriend mag rekenen. Ik wil mij geheel aan de zaak wijden

en heb (hier legde hij zijn hand op den schouder van Brand) een zeer trouwen vriend, die desnoods voor mij door het vuur zou gaan. Ik heb in mijn leven al meer moeilijke en zonderlinge zaakjes opgeknapt, die door anderen voor onmogelijk werden gehouden. Ik geef u de verzekering, dat ik de kracht en den wil in mij voel, om de zaak tot een goed einde te brengen en heb de innerlijke overtuiging dat ik zal slagen."

"De hemel geve het!" fluisterde de moeder, "ik vertrouw u ten volle!"

Nu stond lord Lister op en nam afscheid.

Brand was genoodzaakt, hetzelfde te doen, hoeveel leed het hem ook deed, dat hij het gezelschap van het mooie meisje moest missen.

Alleen het vooruitzicht, dat hij haar waarschijnlijk nog dienzelfden middag aan de thee zou terug zien, troostte hem.

Toen zij buiten waren en Raffles in gedachten verzonken, door de straat liep, bleef Brand plotseling staan en zei:

"Zou je denken, Edward, dat ik eenigen indruk op haar heb gemaakt?"

Raffles, die aan een mogelijke reis naar Mexico liep te denken, keek zijn vriend afwezig aan, begon toen te lachen en zei:

"Met die blonde haren, Charly? Dat geloof ik nooit! Meisjes met zóo'n temperament houden alleen van mannen met donkere, zwarte haren."

Toen hij dit gezegd had verviel hij weer in zijn vroeger gepeins.

Maar Brand was niet in een stemming om gekheid te maken en te verdragen en verkoos het de woorden van Raffles voor ernst op te nemen.

Toen zij thuis kwamen zei hij niets, maar ging stil naar de kleedkamer van Raffles. Hij had zijn vriend vaak genoeg met zijn vermommingen bezig gezien, om te weten wat hij doen moest, om zijn blonde, eenigszins krullende haren te metamorfoseeren in zwarte en hij toog aan het werk.

Een uur later kwam hij beneden en trad de kamer, waar Raffles zat te schrijven, binnen. Deze wist eerst niet wat hij zag, maar na even nadenken viel het hem in wat hij zijn vriend gezegd had over diens blonde haar. Hij begon te lachen en zei:

"Zwarte haren heb je gelukkig, of ie nu de vrouw op den koop toe krijgt, dat is een andere vraag."

Brand keek zijn vriend met vertrouwen aan en zei:

"Aan de vrouw zult jij mij wel helpen, Edward!"

"Je kunt haar verdienen!" hernam deze, "want ik ben het met mij zelve eens gewor-

den, wij vertrekken naar Mexico en opdat je weet, waarom het gaat, moet je dezen brief lezen, dien de senora mij eenige uren geleden gaf."

De Groote Onbekende nam den brief uit de enveloppe met de vreemde postzegels, reikte hem Brand toe en deze las:

„Mylady!

Met groote vreugde hoorde ik, dat het u en uw dochter gelukt is, naar Londen te komen, en dat de gebeden, die ik dagelijks naar den hemel zond, zijn verhoord. Marquez regeert nu in Mexico met het geweld van een tiran.

Hoe veel leed mij dit ook doet, ik kan u geen hoop geven, dat gij ooit weer in het bezit van het gestolen vermogen en van uw bezittingen zult komen. Sedert de vorige week smacht ook don Pasquiera in ketenen, en ik verwacht ieder oogenblik de tijding, dat hij zal worden doodgeschoten; dan krijgt de nooit verzadigde ook de millioenen van don Pasquiera in zijn bezit. Het eenige waarvoor hij nog respect heeft, en dat ook u misschien uit den nood kan helpen, is hulp uit Engeland.

Ik geef u dus den raad, daar gij een Engelsche van geboorte zijt, en nu, na den dood van uw echtgenoot, weder in Engeland thuis behoort, door dezen of genen te laten beproeven om de door Marquez verduisterde documenten van uw goudmijnen en landerijen op de een of andere manier weer in uw bezit te krijgen en dan met deze documenten in uw hand door de Engelsche regeering Marquez te noodzaken uw eigendom terug te geven.

Terwijl ik hoop, dat deze brief, dien ik verzend door middel van den prairieman, den u welbekenden ijzerhandelaar, mr. Walton, welke naar New-Orleans terugkeerde, in uw handen geraakt, verblijf ik met dringende beden voor uw verder welzijn.

Uw
DOMINGO,

Bisschop van San Antonio.

Brand las den brief tweemalen langzaam over, gaf hem toen terug en zei:

"Je hebt dus, zooals ik vermoed, het voor-nemen, deze documenten uit de handen van den tiran van Mexico terug te vorderen."

Nu begon Raffles luidkeels te lachen.

"Nee, mijn jongen! Niet terug te eischen, doch ze behoorlijk te stelen."

„Ik vrees," zei Brand, „dat dit moeilijker zal zijn, dan de brandkast van de Bank van Engeland open te breken."

„Dat is best mogelijk!" meende Raffles droog, „en nu ben je met de zaak bekend. Ik heb eenige spoorboekjes bestudeerd; met den nachttrein van elf uur verlaten wij met ons beiden Londen."

„Daar zal de hoofd-inspecteur van politie Baxter zich over verheugen!"

„Ja," zei Raffles, „die man moet ook eens verlof hebben, en opdat hij het volle genot van zijn vacantie zal hebben, zal ik hem daar schriftelijk kennis van geven." — — —

Den volgenden morgen kreeg de hoofd-inspecteur van politie Baxter, terwijl Raffles en Brand reeds in volle zee waren, een brief, van den volgenden inhoud:

Mijn waarde hoofd-inspecteur van politie!

Ik heb u een blijde tijding mede te deelen; ik ga namelijk voor langen tijd Londen verlaten, zoodat ge u om mijn persoon niet meer behoeft te bekommeren.

Met gevoelens van hoogachting,
JOHN RAFFLES.

„Lees toch eens," riep Baxter zijn secretaris Marholm met onverholen blijdschap toe, „wat Raffles daar schrijft."

De secretaris kreeg den brief, las hem en zei: „Dan verzoek ik u ook om vacantie, want nu wordt het hier vervelend."

Baxter echter riep uit:

„Hopelijk blijft die kerel voor altijd uit Londen weg!"

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleuren-foto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De prairiemannen.

New-Orleans, 3 Aug. 1924.

„Waarde mr. Godez."

Een goede bekende van mij, Lord Edward Lister is voornemens om voor zaken naar Mexico te gaan.

Wilt gij zoo goed zijn, hem behulpzaam te wezen, waardoor gij mij zeer zult verplichten.

Met vriendelijke groeten,

Uw
TOM WALTON."

Het adres van den brief luidde:

„Jacques Godez, Esquire,
Chiffs Hotel, St. Louis."

Met dezen brief in den zak, kwam Raffles met Brand den 10en Augustus te St. Louis met

de stoomboot aan en ging naar het Chiffs hotel.

Nadat hij zijn bagage en twee paarden, uitstekende dieren, die hij door tusschenkomst van mr. Walton te New-Orleans had gekocht, onderdak had gebracht, begaf hij zich naar het kantoor van Godez.

Walton was, zooals wij in het eerste hoofdstuk gezien hebben, de Engelschman, die den brief van den bisschop uit Mexico aan Senora Delma had bezorgd, en Raffles had zich te New-Orleans, waar zijn woonplaats was, tot hem gewend, om hem over Mexico te raadplegen.

Tot zijn leedwezen werd de Groote Onbekende gewaar dat Godez voor zaken naar Missouri was, en eerst in den loop der week zou terugkeeren.

Er bleef hem dus niets anders over, dan met Brand te zamen den tijd te dooden.

Dagelijks deden zij te paard een rijtoer en maakten uitstapjes naar de bergen en prairiën. Den overigen tijd verdreven zij met sigaretten op de waranda van het hotel te rooken, sherry te drinken en nieuwsbladen te lezen.

Buitendien was er voortdurend een gezelschap van verscheidene Engelschen aanwezig, die ook tijdelijk in het hotel logeerden.

De gasten wandelden te zamen, zaten naast elkander aan tafel, dronken den duursten wijn en rookten de beste sigaren.

Raffles schepte behagen in dit gezelschap.

Het waren personen met baardelooze, door de zon verbrande gezichten, met dien eigenaardigen trek van jongensachtige vroolijkheid om mond en oogen, die de Westelijke Amerikaan dikwijls heeft.

Men moest genegenheid voelen voor deze jonge lieden, die alles wat zij deden, als groote aardige kinderen opvatten en zich over de onwaarschijnlijkste zaken met uitbundig gelach kostelijk amuseerden.

Men kon het hen aanzien, dat zij onbedorven karakters hadden.

Zij gedroegen zich steeds als echte gentlemen, droegen onberispelijke kleeren, hagelwit linnengoed en verschenen aan het diner, gekleed in de in Engeland en in de groote Amerikaanse steden gebruikelijke smoking.

Charles Brand bewonderde bijzonder de prachtige ringen en dasspelden met diamanten, die de jonge lieden droegen, en brak zich te vergeefs het hoofd met de vraag, welke zaken deze gentlemen dreven.

Ten gevolge van de eigenaardige gewoonten die men er in Amerika en Engeland op na houdt, om zich niet met een ander te bemoeien, waren zij reeds een week met Raffles en Brand in het hotel te zamen geweest, zonder dat er één enkel woord tusschen beide partijen gewisseld was.

Ook Raffles werd niet wijzer omtrent het beroep van deze gentlemen.

Waren het sportlui?

Neen, de handen van deze heeren waren te goed onderhouden. Ook droegen zij te veel kostbare ringen. Buitendien was een sportman nimmer zoo uitgelaten. De gewoonten van dergelijke lieden zijn kalm en afgemeten.

Daarin onderscheidt zich noch de Amerikaan, noch de Engelschman van elkander, even zoomin als de Franschman van den Duitscher.

Waren het misschien Amerikaansche kooplieden?

Ook dat was onmogelijk! Zij bezochten nim-

mer de beurs, en lazen de beursnoteeringen niet, zooals Raffles had opgemerkt.

Ook hun haar zag er niet uit als dat van een Amerikaansch koopman. Het hing hun in den nek en was daar glad, met een ronde scheiding tot aan de ooren afgesneden. Zij konden ook geen stedelingen zijn. Daar voor zagen deze gentlemen er te sterk en te gezond uit.

Voor de eerste maal in zijn leven kon de Groote Onbekende personen niet thuis brengen.

Als goed Engelschman wilde hij, om opheldering te vragen, zich niet tot een der kellners wenden en oefende dus geduld in het vooruitzicht misschien door mr. Godez zijn nieuwsgierigheid bevredigd te zien.

Het was op een Zondagvoormiddag, dat Raffles het gezelschap dichtbij aan een tafeltje champagne zag drinken.

Men had het zeer druk over een zeker persoon, en hij kreeg den indruk, dat hij het waarschijnlijk was die het onderwerp van het gesprek uitmaakte.

John Raffles keek met scherpen blik over de tafel heen, en op dit oogenblik kwam een jong, breedgeschouderd man, dien hij nog niet in het hotel gezien had, naar hem toe en vroeg:

„Neem mij niet kwalijk, ik hoorde zoo juist dat u mr. Godez zoekt.”

„Ja, Sir,” antwoordde Raffles met een buiging.

„Alright,” zei nu de vreemdeling. „Dat is mijn naam, wat wenscht gij van mij?”

Raffles haalde den brief van mr. Walton uit den zak en overhandigde hem aan mr. Godez.

Langzaam las de nieuw aangekomene den brief en keek toen Raffles met een open blik aan.

„Ik ben verheugd u te St. Louis te ontmoeten, mr. Lister,” zei Godez. „Het is mij zeer onaangenaam, dat gij zoo lang op mij moest wachten; ik was tot mijn spijt voor zaken op reis en kwam eerst hedenmorgen terug.

„Het spijt mij, dat niet een van mijn vrienden mij heeft vertegenwoordigd en de plichten die ik u verschuldigd was, niet in mijn plaats heeft vervuld.”

Hij wendde zich nu tot zijn vrienden en riep:

„Jullie zijt allen te zamen idioten!”

„Vriendelijk bedankt!” klonk het in koor.

„Jij behoort ook tot de onzen,” riepen sommigen.

De toon die zij aansloegen was zeer vrijmoedig en ongekunsteld. Niemand scheen iets van een ander kwalijk te nemen, hetgeen ook bleek uit het antwoord, dat Godez gaf. Hij wendde zich tot de anderen en zei:

„Komt allen hier, daar is een goed vriend

van mij, dus ook een goed vriend van u allen, en ge kunt niets beters doen, dan hem onmiddellijk in uw kring op te nemen."

De gentlemen kwam naderbij, en Godez riep, hen beurt voor beurt voorstellend:

"Dat is Ben, dat is Bill, dat is Jerry, dat is Pat en dat is Johny!"

"Wanneer gij deze namen niet kunt onthouden," zei hij tot Raffles, "noem hen dan eenvoudig „vriend!"

Toen wendde hij zich weer tot zijn vrienden en zei:

"Dat is mr. Lister, die met ons naar Mexico zal gaan."

Zooals men ziet scheen Godez niets van titels af te weten, of zich althans zoo te houden, want hij negeerde den titel van Lord, welke toch in den aanbevelingsbrief had gestaan, totaál. Dit zou een Engelschman nimmer hebben gedaan, maar in het democratische Amerika deed men daaraan blijkbaar niet.

Raffles was er de man niet naar, om dat kwalijk te nemen en hij stak zijn hand uit naar den vroolijken troep.

Zij drukten elkander de hand en begroetten elkaar, alsof zij reeds jaren bevriend waren geweest.

Ook werd Charles Brand nu voorgesteld, en spoedig zaten zij onder het genot van een glas champagne vroolijk te zamen.

Toen er voor Raffles gelegenheid bestond, om Jacques Godez alleen te spreken, vroeg hij hem:

"Mr. Godez, u moet mijn nieuwsgierigheid bevredigen, welke zaken drijven uw vrienden?"

Godez begon luidkeels te lachen, alsof men hem een leuke mop verteld had en antwoordde:

"Mijn vrienden en mij kent in St. Louis ieder kind, wij zijn mannen van de prairie, of liever gezegd: The San Antonio traders (kooplieden).

"Prairiekooplieden?" herhaalde Raffles verwonderd, want hij kon zich niet voorstellen dat deze elegante gentlemen en de ruwe, avontuurlijke zwervers der prairie dezelfde personen waren.

Godez sloeg geen acht op zijn uitroep, doch zei:

"Ja zeker. En ik verzeker u, dat er aardige winsten worden gemaakt. Wat zijt gij van plan hier uit te voeren?"

"Daarin wenschte ik juist uw raad, mr. Godez," antwoordde Raffles, "en ik verzoek u om mij geheel op de hoogte te stellen."

"Waarmede wilt gij aanvangen?" vroeg Godez; "kunt gij over 20,000 dollar beschikken?"

"Over meer, wanneer het noodig is," antwoordde Raffles.

"Neen, meer is voor onze zaak niet noodig," hernam Godez. "Ieder van ons — wij zijn met ons zessen — geeft voor een reis 20,000 dollar, om in te koopen, en het aandeel in de winst wordt na de terugkomst gelijkelijk verdeeld. Gij kunt dus met hetzelfde kapitaal aan onze zaak deelnemen."

Raffles betuigde zijn ingenomenheid met dit voorstel en zij gaven elkander de hand. Godez stelde nu Raffles als nieuw prairieman aan het gezelschap voor.

Allen gaven hem de hand, wenschten hem geluk, en op geen enkel gelaat was iets anders te lezen, dan eerlijke, oprechte vriendschap voor Raffles.

Brand had met een der prairiemannen, den dikken Bill, reeds vriendschap gesloten.

Zij zaten bij den wijn en beiden vonden zoo veel behagen in elkander, dat zij samen Amerikaansche straatliedje zongen.

Vervolgens werd de nieuwe koopmansvriendschap met Raffles bekrachtigd, doordat Godez regalia's en madera bestelde.

Volgens de gewoonte in de Westelijke Staten zette de hotelhouder dadelijk een dozijn flesschen op tafel en eveneens een volle kist havanna's.

Met verwondering zag Raffles, dat Godez 300 dollars in banknoten op tafel smeed om te betalen en berekende daarna, dat hier in het Westen de flesch madera 12 dollars, en de havanna's nog meer dan één dollar per stuk kostten. Er moest hier grof geld verdiend worden.

Brand echter zat met open mond naast zijn vrienden en hoorde van hen verhalen van woeste avonturen met de Pawnees, de Comanches en de Blackfeet-Indianen.

"Goddam, Charly!" riep Dick Bill uit, "wanneer die vervloekte roodhuiden jou langs de prairiën zullen zien rijden, dan wed ik om twee dozijn flesschen madera, dat je handen vol werk zult hebben, om je mooie zwarte lokken voor die roode honden te beschermen."

Brand scheen dat niet erg te vinden en glimlachte tevreden. Waarschijnlijk dacht hij er over na, hoe vreemd de Indianen zouden opkijken, als zij hem wilden scalpeeren, en een stuk caoutchouc met zwarte krullen in de handen zouden houden, zonder schade voor zijn blonde haren.

Nu begon een prairieman bij de derde flesch madera een Amerikaansch lied te zingen en allen zongen het refrein mede. En op de melodie begon Godez een Indiaanschen kringdans uit te voeren.

Daarna floten zij de Yankee Doodle, en alen dansten nog tot slot.

Toen werd weder gedronken en verder gezongen.

Raffles werd zoodanig door de vroolijkheid van zijn vrienden aangestoken, dat hij alles meedeed en zich kostelijk vermaakte, even als Brand, die de madera zoo had aangesproken, dat hij niet meer kon staan, en onder algemeen gezang naar bed werd gedragen.

Den volgenden morgen ontwaakte de Groote Onbekende met hoofdpijn. Hij was daarover slecht geluimd, vooral daar hij te veel madera had gedronken, en terwijl hij nog over alls nadacht, wat den vorigen avond was voorgevallen, werd de deur geopend, en kwamen zijn nieuwe vrienden, gearmd, fideel en vroolijk, frisch gewasschen en gekapt bij hem binnen en hielden kristallen glazen in de hoogte.

Een kellner volgde hen met een blad, waarop verscheidene flesschen stonden.

„Sherry Tobler!” riep Godez, in plaats van goeden morgen; „dat is de beste drank voor 's morgens vroeg. Drink, mr. Lister, het zal je ingewanden en hersenen zoo afkoelen alsof het ijskelders waren.”

Zij hielpen hem toen te zamen om zich te kleeden en gingen daarna ontbijten.

Zij haalden Brand op dezelfde wijze aan tafel, en Raffles moest bekennen, dat zijn vriend er nog nimmer in zijn leven zoo katterig had uitgezien.

Toen Brand langs zijn vriend liep, zei hij: „Had mij maar liever in Londen gelaten. Ik gevoel mij meer dood dan levend.”

„Wij zullen je wel weer levend maken,” schreeuwde Dick Bill, „in ons gezelschap moet je er aan wennen, je twaalf flesschen madera te kunnen verdragen.”

„Om 's hemelswil,” steunde Brand, „dat kost mij het leven!”

Onder allerlei grappen, zooals dit in het Westen gewoonte is, gebruikten zij het ontbijt en gingen toen naar de groote magazijnen, om hun inkoop te doen.

Op deze wijze verlieden verscheidene dagen, en op den vierden dag, toen zij zich op de „Missouri” naar het Westen inscheepten, had Brand er zich reeds aan gewend, zonder bezwaar vijf flesschen madera te drinken.

DERDE HOOFDSTUK.

In de prairie.

Te Independence, een der laatste plaatsen, vanwaar uit de prairie-reizigers hun reis naar het Westen begonnen, hielden zij zich een week op en kochten er muilieren en wagens.

Over de honderd stuks groote wagens werden voor de karavanen in gereedheid gebracht en bijna tweehonderd wagenbestuurders en helpers, benevens ongeveer zeshonderd muilieren vormden het levende gedeelte van den optocht.

De wagens van hickory-hout, dat harder is dan ijzer en lichter dan eikenhout, waren lompe, groote voertuigen met reusachtige wielen. Zij werden volgepakt met de waren, die per stoomboot uit St. Louis waren gekomen.

Nadat alles geregeld was, zette de stoet zich op een goeden morgen in beweging.

Den avond te voren hadden John Raffles, Charles Brand en hun vrienden in het eenige hotel gesoupeerd, waarbij het op de oude ma-

nier was toegegaan. Al de neeren waren nog juist zoo gekleed als den eersten avond, dat Raffles en Brand hen voor het eerst hadden gezien en vooral laatstgenoemde vroeg zich af hoe deze heertjes zich in de woestijn zouden gedragen, maar reeds des morgens was er van de heeren van den vorigen avond niets meer te bekennen.

Brand keek verbaasd op, toen hij plotseling Dick Bill zijn kamer zag binnenkomen; hij meende eerst een vreemde te zien.

Een breedgerande groote hoed, een zoogenaamde Stetson, een rood hemd met een bonten doek om den hals, een leeren broek, een gordel met vier revolvers en zware sporen aan de laarzen maakten van den gentleman in smoking zooals Brand hem kende, een heel ander mensch.

„Ik wilde je vragen,” zei Dick Bill, „of je het benoedigde voor je prairierit in den koffer

hebt, anders wilde ik je wat van het mijne leenen."

Nu kwam Raffles, eveneens in prairiekleeren, binnen en bracht voor Brand een leeren broek, wollen hemd en wat er verder tot een volledige uitrusting behoort, mee.

Terwijl Brand zich kleeedde, verzamelden zich de aanvoerders onder luid geschreeuw en begonnen de dieren voor de wagens te spannen.

Toen Raffles, Brand en Dick Bill voor het hotel kwamen, vonden zij hun paarden, waarvoor zij jongens hadden aangenomen, aan houten palen vastgebonden.

Zij beklommen de paarden en zagen, hoe Godez en zijn vrienden, met lange zweepen in de hand en tot de tanden gewapend, tusschen de wagens reden en alles regelden.

Dat waren niet meer de madera drinkende heeren uit St. Louis, maar mannen, die flink op hun post waren, waar het hun werk gold.

De diamanten ringen waren van de handen verdwenen, de witzijden overhemden en zwarte pakken uitgetrokken en daarvoor in plaats kwamen nu eenvoudige hemden, die de borst open lieten, leeren broeken en breedgerande hoeden.

Na twee uur zette de stoet zich in beweging.

De muilieren en ossen werden onder luid geschreeuw der Missouriërs, zooals de drijvers heetten, aangevoerd.

„Naar het Westen!" klonk het.

Met bewondering keken Raffles en Brand naar de lange rij wagens, wier witte huiven scherp afstaken tegen den groenen bodem.

De zon bescheen de witte dekkleeden, deed ze als zilver schitteren en tooverde vonken in het nikkel der tuigen.

Des nachts als het kamp werd opgesteld, bood het geheel met de groote vuren, de spookachtig verlichte menschen en dieren een der meest schilderachtige tooneelen, welke Raffles ooit had aanschouwd.

Dag aan dag trok de karavaan in gelijkmatige eentonigheid door de prairie, rivieren werden doorwaad, en door de bereden aanvoerders, Raffles en zijn vrienden jachten ondernomen op antilopen, welke beesten dan des avonds een lekker maal leverden voor de wagenbestuurders.

Het gebied der buffels hadden zij nog niet bereikt.

Toen zij Arkansas naderden, waar het jachtgebied van deze dieren begint, zagen Raffles en Godez en een paar andere prairiemannen op een heuvel in het zonlicht de donkere silhouetten van verscheiden gewapende en bereden Indianen.

Minutenlang bleven de roodhuiden bewe-

gingloos op den heuvel staan en staarden met voorovergebogen bovenlijf naar den naderenden stoet.

„Dat zijn Pawnees," zei Godez, een eigenaardigen kreet uitend, welke door alle wagenbestuurders werd herhaald en daarna langs de geheele karavaan weerklonk.

Nauwelijks was de kreet verstomd of de Pawnees waren als in den grond verdwenen.

Ofschoon er geen woord over gevaar werd gesproken, scheen dit toch niet denkbeeldig te zijn.

Dien nacht werden de wagens van wiel tot wiel met touwen en kettingen aaneengekoppeld en de ingang naar het kamp slechts zoo breed gelaten, dat één man er zich door moest wringen.

De wacht lette scherper op dan anders en alle geweren werden van patronen voorzien.

Maar er had geen aanval plaats.

Toen de reis werd voortgezet, doken hier en daar, als verspreide stormwolkjes, de schilderachtige gestalten der Pawnees op, om bij het eerste schot onmiddellijk te verdwijnen.

„Zij durven geen aanval wagen," zei Godez tot Raffles, „wij zijn hun te sterk."

Er waren twee dagen voorbijgegaan, nadat zij de Arkansas waren overgetrokken, toen zij bij een bron, die door de Indianen de Plumbutter werd genoemd, rust namen.

Toen het kamp in orde was gebracht, zei Godez tot zijn vriend Raffles:

„Zoodra onze paarden gedrenkt en gevoed zijn, zullen wij op de buffeljacht gaan. Ik hoop, dat wij nog vandaag verscheiden flinke beesten zullen meebrengen."

Het was een heldere nacht en de maan bescheen de zilveren halmen en witte bloemen tusschen het gras, toen Godez met Raffles en zijn vrienden, gevolgd door verscheidene ruiters, het kamp in noordwestelijke richting verlieten.

Zij hadden nauwelijks eenige mijlen afgelegd, toen zij in de prairie een groote, bruine massa ontdekten.

„Hallo, jongens" schreeuwde Godez, met den arm recht vooruit wijzende.

„Versch vleesch voor ons souper!"

Allen keken in de aangeduide richting.

Er was geen twijfel aan; dáár waren buffels, vijf-en-twintig of dertig stuks.

Godez merkte op, dat zij met de richting van den wind meeliepen.

Onder leiding van Godez reden zij nu in een halven kring en ongeveer drie mijlen verder zagen zij de buffels opnieuw voor zich uit in de prairie grazen.

Zij hadden, evenals op het slagveld een generaal doet, een omtrekkende beweging ge-

maakt, hetgeen hen in een veel gunstiger positie bracht tegenover het wild, daar zij nu de wind in het gelaat hadden, zoodat de buffels, wier reukorgaan tamelijk sterk ontwikkeld is, hen niet kon ruiken. Daardoor konden zij de beesten dichter naderen, zonder te behoeven vreezen, dat zij ontijdig zouden worden opgemerkt.

John Raffles en Godez waren de eersten, die hun geweren bijna gelijktijdig op de buffels afschoten en zij zagen, dat beide schoten hun doel niet hadden gemist.

Vóórdat de anderen konden schieten, waren de buffels verdwenen.

Met een luid „hallo!“ wenschten de jagers Raffles en Godez geluk met hun buit en zij beaardslaagden of zij nog in den nacht naar het kamp terug zouden keeren of bij de buitgemaakte buffels zouden blijven.

Godez en zijn vrienden spraken eenige minuten met elkaar en Raffles hoorde vol belangstelling hoe nauwkeurig zij den afstand konden berekenen naar den tijd dien zij hadden noodig gehad.

„Wij hebben een afstand van acht mijlen afgelegd!“ zei de aanvoerder, „en zijn van meening, dat wij onze paarden niet te zeer moeten inspannen en hier blijven.

„Op eenigen afstand van hier bevindt zich water en er is genoeg vleesch voorhanden voor een maaltijd.“

Het duurde niet lang, of er brandde een vuur, gestookt met prairiegras en men braadde aan een ijzeren laadstok boven het vuur het sappige achtergedeelte van een buffel in zijn eigen vet.

Daarop werden de zadels van de paarden genomen en de dieren aan lasso's vastgebonden, zoodat zij in een kring konden grazen.

Nadat allen zich hadden verkwikt aan het sappige vleesch, haalden de prairiejagers hun cognac flesschen en tabakspijpen te voorschijn, terwijl Godez en Brand sigaren opstaken en Raffles zijn onafscheidelijke sigaret.

Daarop namen zij hun dekens en terwijl de leider van het gezelschap naar den grond wees, zei hij:

„Heeren, hier is de zachtste, beste buffelgras, dat wij voor een ligplaats konden wenschen.“

Daarop legden zij zich ter ruste, terwijl twee van de jagers bij het vuur de wacht bleven houden.

Voor het eerst lag Raffles midden in de prairie, te midden van een wonderlijke, diepe stilte, slechts nu en dan gestoord door het zachte gehuil van een wolf of door het grazen der paarden.

Raffles was bijna ingeslapen, toen hij plot-

seling meende, in de verte een onweer te hooren.

Hij sloeg de oogen op en zag, dat de hemel helder en wolkeloos was.

Duidelijk echter vernam hij het geluid van den donder en opeens nam hij waar dat de aarde beefde.

Nog vóórdat hij de wachten had kunnen meedeelen, wat hij had opgemerkt, sprongen Godez en de prairie-bewoners verschrikt op en luisterden een oogenblik, totdat Godez riep:

„Hallo. Bestijgt de paarden!“

Raffles wilde zich ook naar zijn paard begeben, toen hij zag, dat Brand, ondanks het rumoer, nog sliep.

Hij schudde hem wakker en deed alle moeite om den slaapdrunkene, die verbaasd vroeg, wat er te doen was, op het paard te helpen.

„Vervloekt! Maakt voort!“ riep Godez, „of gij zijt een verloren man!“

De paarden, die het naderende gevaar merkten, scheurden zich plotseling los en voordat Raffles het kon verhinderen, vloog Brand, met het paard van Raffles naast zich, over de vlakte weg, achter de anderen aan.

De Groote Onbekende stond nu volkomen alleen en nu zag hij een geweldige, breede, donkere massa naderen.

Nu had hij de verklaring van het zonderlinge, angstwekkende gedonder vóór zich. Het was niet, zooals hij aanvankelijk meende, een aardbeving, maar een enorme kudde buffels, die in razende vaart en in gesloten colonnes naderden.

Hun groote oogen schitterden spookachtig als honderden fonkelende dwaallichtjes.

Werktuigelijk bukte hij zich naar zijn geweer, dat voor hem lag en zonder verder tijd tot nadenken te hebben, vuurde hij op de eersten, die naar hem toestormden.

Een der buffels, dien hij getroffen had, stond op het volgende oogenblik met woest rollende oogen voor hem en voordat hij een tweede schot kon lossen, had het dier hem met zijn horens opgeheven en door de lucht geslingerd.

De Engelschman sloot de oogen.

Hij dacht hij verloren was.

Daar viel hij op een weeke massa, die onder hem vooruitgleed.

Gewend als hij was aan gevaren van allerlei aard, pakte hij toe en greep in de zachte manen van een buffel, op wiens rug hij middenin de kudde was terechtgekomen.

Bliksemsnel begreep hij den vreemden toestand en stevig plaats nemend op den breeden rug van het beest, pakte hij krampachtig zijn manen vast, om er niet af te glijden.

De stier stiet een dof, woedend gebrul uit.

Hij meende waarschijnlijk, dat een panter of een wolf hem op den nek was gesprongen.

Bevreesd draafde het dier tusschen de andere buffels door tot aan de spits van de kudde en snelde toen, als door den duivel bezeten, in wilden galop voorwaarts.

Dat was de dolste rit, dien Raffles ooit in zijn leven had gemaakt.

Achter hem kwam als een geweldige, alles vernielende golf, de geheele troep buffels aangesneld.

De kudde zocht een nieuwe voederplaats, nadat zij waarschijnlijk door Indianen van de oude plek was verjaagd.

Raffles had in het kamp wel hooren vertellen van het „trekken” der buffels, zooals dit in de prairietaal heet en hij spande nu al zijn krachten in om met het dier een zoo groot mogelijk voorsprong op de rest van de kudde te krijgen.

Hij haalde zijn mes uit zijn zak te voorschijn en begon het beest er mee aan te porren.

De buffel beantwoordde deze aanraking met dof gebrul en begon met dubbele snelheid voort te snellen.

Op den top van een heuvel gekomen, zag Lord Lister in de verte de rotsen en het water van de Plumbutter opduiken.

Als het dier het tot zoover volhield, dan was hij gered.

Plotseling bleef de buffel staan.

Hij was op onvasten bodem gekomen. De prairiehonden hadden hier alles ondermijnd.

Maar een oogenblik later snelde hij weer onbevreesd voorwaarts.

Telkens als hij een eindje in den grond wegzakte, werkte hij zich weer los, viel weer, sprong opnieuw op en eindelijk gelukte het hem weer op vasten bodem te komen en met dampend lichaam en dol van woede naar de Plumbutter te snellen.

Nu kon de Groote Onbekende van zijn vreemdsoortigen redder afglijden.

Het zou een kleine moeite voor hem zijn geweest om het dier te dooden, maar hij zou dat voor geen Kohinoor-diamant hebben gedaan.

„Braaf beest!” mompelde hij, toen hij zich van den rug van het dier liet glijden om op het volgende oogenblik een rots te beklimmen, waar de buffel onmogelijk op kon komen.

Toen hij boven was, moest hij hartelijk lachen om het schouwspel, dat de buffel nu bood.

Het dier was eenige meters verder geloopt en stond nu, bevrijd van den onbekenden last, verbaasd rënd te kijken.

Hij begreep niet, waar zijn onbekende ruiter gebleven was.

Dáár naderde reeds de donkere reuzenwolk van zijn makkers.

Nauwelijks ontdekte de buffel hen, of hij liep naar de rots en drukte zich tegen de steenen aan.

Eenige oogenblikken later stormden de dieren, met den kop naar beneden, het dal binnen en Raffles zag, hoe zijn rijbuffel zich weer op zij bij hen aansloot.

Eerst nu begreep hij de handelwijze van het beest.

Het zou ongetwijfeld door zijn eigen makkers zijn omver gerend, als het niet uit den weg was gegaan.

Het woeste voorbijsnellen der kudde duurde verscheidene minuten.

Toen de laatsten voorbij kwamen, hoorde Lord Lister schoten knallen en plotseling doeken vlak bij hem Godez en diens vrienden op.

„Hallo, Godez!” riep Raffles van zijn rotsblok naar beneden.

„Hallo!” klonk het terug, „wie is daar?”

Alle ruiters lieten hun paarden stilstaan en keken omhoog naar de rots, waar Raffles hen met de hand wenkte.

„Wel, mr. Lister, zijt gij het zelf, of is het uw geest?” vroeg Godez verbaasd. „Hoe zijt gij hier gekomen?”

Raffles klom nu van de rots af en riep:

„Ik heb een dollen rit gemaakt!”

En daarop vertelde hij den begeerig luisterenden prairiebewoners zijn avontuur.

Toen hij daarmee gereed was, reikte Godez hem de hand en zei:

„Wel, mr. Lister, wij zouden het avontuur niet kunnen gelooven als wij het niet zelf mee hadden beleefd. Gij zijt nu kapitein van de prairie geworden, zooals wij het noemen.

„Wij dachten al, dat gij tot een vormelooze massa waart vertrappt.

„Nu zullen wij naar het kamp teruggaan en uw redding vieren met de laatste flesch mader, welk ik nog in mijn tasch heb.”

VIERDE HOOFDSTUK.

Het drijfzand.

Eenigen tijd later beleefde Raffles een tweede avontuur.

Met geforceerde marschen was de karavaan goed opgeschoten en na den geheelen staat Arkansas te zijn doorgetrokken bevond men zich thans reeds eenige dagen op grondgebied van den staat Texas.

Een klein gedeelte der prairiemannen, waaronder ook Raffles, vatte het plan op om naar San Antonio te rijden om met den gouverneur Marquez alles te regelen betreffende de aankomst der karavaan.

De gouverneur eischte van elke aankomende karavaan, naar gelang der waren, welke zij meevoerden een zekeren tol, die in zijn zak verdween.

Volgens berekening van Godez hadden zij nog slechts een reis van vier dagen voor zich; de weg leidde nu uit de prairie in een zandwoestijn, bijna zonder gras en zonder water.

In deze woestijn leefden noch antilopen, noch buffels en de ruiters waren aangewezen op het buffelvleesch en op het water, dat zij in leeren zakken bij zich hadden.

De woestijn droeg den naam „*the deserts of artemisia*”.

Het was op den derden dag van hun rit, toen Raffles aan den horizon een antilope meende te zien.

Hij deelde zijn makkers zijn waarneming mede. Maar zij dachten, dat hij zich had vergist.

Hoewel zij allen zeer verlangden naar een versch stuk vleesch, sloegen zij toch het voorstel van Raffles af, om het spoor van de antilope te volgen en hij besloot daarom, alleen op jacht te gaan.

Hij verlangde naar eenige afwisseling.

De zenuwen en spieren verslaptten in de gelijkmatige eentonigheid van het leven en hij was gewend, door voortdurende oefening zijn lichaam en geest in goeden toestand te houden.

Een klein jachtavontuur was hem dus zeer aangenaam en hij overlegde, dat hij met zijn flink paard tegen den avond weer bij zijn makkers terug zou zijn.

Lord Lister richtte zijn paard direct naar het punt, waar hij de antilope had gezien.

Hij was, naar hij zelf dacht, op ongeveer een mijl afstands van dat punt.

Inderdaad was het echter meer dan 2 mijl.

Hij moest over een heuvel rijden, die met cactusplanten was bedekt, toen hij plotseling op eenigen afstand een geheele kudde antilopen voor zich zag.

Bij het zien van al dat wild slaakte hij een kreet van vreugde.

Tegelijkertijd bemerkte hij, dat hij nog minstens 3000 meter van de dieren verwijderd was en dat hij er niet met zekerheid op kon rekenen, goed te zullen treffen.

Hij overlegde een paar seconden, wat hem te doen stond.

Hij wist, dat de dieren zeer nieuwsgierig waren en dat zij, zodra iets hun nieuwsgierigheid had opgewekt, dichterbij kwamen.

Raffles overlegde, of hij op jagersmanier zijn zakdoek aan een tak zou binden en heen en weer zwaaien, of iets anders doen.

Daar ontdekte hij plotseling, dat tusschen hem en de antilopen in een klein dal kristalhelder water stroomde.

Hij had dit aanvankelijk niet gezien en een nieuwe vreugdekreet kwam over zijn lippen.

Hij klom van zijn paard en daalde den heuvel af met het geweer in de hand.

Het water was breeder dan hij het van den heuvel af had berekend.

Zilverwitte zandbanken vormden den bodem van den stroom, die niet dieper kon zijn dan twee voet.

Dichtbij den anderen oever graasden de antilopen en daar de wind van den kant der dieren kwam, behoefde hij niet te vreezen, dat zij hem zouden ontdekken.

De Groote Onbekende besloot dus door het riviertje te waden en van den anderen oever een of twee der dieren neer te leggen.

Vóór alles knielde hij aan den oever van het water neer en dronk.

Nadat hij zijn dorst had gelescht, nam hij zijn geweer, deed zijn zware rijlaarzen uit en doorwaadde het water.

Toen hij het midden had bereikt, zag hij plotseling, dat de antilopen zich gereed maakten om te vertrekken en vreezend, dat hij geen gelegenheid meer zou hebben om een der die-

ren neer te leggen, nam hij zijn geweer, mikte en schoot.

Het geluk was hem dienstig.

Een der dieren zonk getroffen neer, terwijl de anderen angstig met groote sprongen wegsnelde.

Raffles zond hun een tweede kogel na, die echter miste.

Nu wilde hij den stroom verder doorwaden om zijn jachtbuit te halen.

Maar — — — —

Een vreeselijke schrik verlamde hem.

Wat was dat? — — — —

Zijn voeten werden door een onzichtbare, duivelsche macht als door duizend klemmen vastgehouden, hij kon ze niet meer optrekken.

In zijn jachtijver had hij er niet op gelet, dat hij dieper en dieper in het zand was weggezakt.

Hij deed wanhopige pogingen, wierp zich voorover in het water, voelde, dat hij met de handen ook in het zand wegzakte, als hij dit aanroerde, en kon zich slechts met de allergrootste moeite weer oprichten.

Alsof hij door een onbekend monster werd opgezogen, zoo voelde hij zich langzaam wegzinken.

Nogmaals trachtte hij zich te bevrijden.

Maar hij kon voor- noch achteruit en elke poging was tevergeefs.

Nu kwam de ontzettende gedachte bij hem op, dat hij in het gevaarlijke drijfzand was terechtgekomen, in een bodem, die, uit los zand bestaande, zijn slachtoffers in een bodemlooze diepte trekt.

De overblijfselen van de ongelukkigen, die daarin geraken, worden nimmer teruggevonden.

Een gevoel van onbeschrijflijken angst overviel hem.

Hij spande zich opnieuw in, om zich met de kracht der wanhoop te bevrijden, maar hoe meer moeite hij deed, hoe dieper hij zonk.

Het weeke zand reikte hem reeds tot over de knieën.

Zijn hersens werkten koortsachtig.

Om hulp roepen zou vergeefsche moeite zijn, heinde en ver was geen levend wezen te zien.

En toch maakte ook hij, met zijn stalen zenuwen, geen uitzondering op andere menschen; hij riep herhaaldelijk met luide stem om hulp en luisterde, of hij geen antwoord kreeg.

Daar — — —

Plotseling klopte zijn hart sneller, hij hoorde een geluid — het gehinnik van zijn paard, en nu zag hij het dier boven op den heuvel staan, terwijl het met wijd opengesperde neusgaten naar zijn meester keek.

En weer riep Raffles om hulp.

Hij keek naar het dier, alsof dit hem redding kon brengen.

Nu zag hij dat het trouwe beest voorzichtig, poot voor poot verzettende, den heuvel afdaalde en daarna, bij het water staan blijvend, hiervan met graagte dronk.

Hij riep het dier onophoudelijk.

Toen Raffles het eenige keeren bij den naam had genoemd, hief het den kop op van het water, keek zijn meester aan en naderde daarna voorzichtig, met dierlijk instinct alleen op de steenen loopend en zoodoende het gevaarlijke zand vermijgend.

Het was merkwaardig, dat dit dier met zijn instinct verstandiger was dan de mensch.

Voorzichtig onderzocht het met zijn voorpooten telkens den bodem, voordat het een stap waagde.

Nu zag Raffles, dat op ongeveer twee meter afstand een rotsblok in het water stond, slechts door een weinig zand bedekt.

Hierop ging het dier staan.

Tevergeefs echter trachtte de Groote Onbekende zijn trouwen makker dichterbij te lokken.

Rondziende bemerkte hij echter, dat naast het dier de lasso in het water hing.

Hij boog zich nu zoover hij kon, met het geweer in de hand, achteruit, en het gelukte hem, met de kolf den leeren riem te bereiken en dezen langzaam naar zich toe te trekken.

Het vlechtwerk was volgens gewoonte der cowboys met het eene eind aan den zadelknop vastgehecht.

Raffles nam de lasso en bond deze vast onder zijn armen.

Nadat hij dit had gedaan, gaf hij het dier het gewone bevel om voorwaarts te gaan, en het paard gehoorzaamde.

Alsof het wist, in welk vreeselijk gevaar zijn meester zich bevond, liep het langzaam, met inspanning van al zijn krachten, naar den oever terug, en met elken stap gelukte het hem zijn meester een weinig uit de gruwelijke gevangenis te trekken.

Met een diepen zucht bereikte de geredde eindelijk den oever.

Het was voor den eersten keer in zijn leven, dat zijn knieën hun dienst bijna weigerden. Hij dreigde in elkaar te zakken.

Hij moest eenige seconden rusten, daarop ging hij naar zijn paard, streelde het den kop en nadat hij zijn laarzen weer had aangetrokken, sprong hij in het zadel en reed den heuvel op.

Boven aangekomen, wierp hij nogmaals een blik op de neergevelde antilope.

Hij overlegde op welke manier hij den jachtbuit zou kunnen bereiken.

Over de zandbank wilde hij zich tot geen enkelen prijs meer wagen.

Maar dicht bij de plek, waar de gruwelijke dood op elk levend wezen wachtte, zag hij groote rotsblokken en steenen boven het water uitsteken, en hier besloot hij te paard den overtocht te wagen, om de buit gemaakte antilope te halen.

Met gemak doorwaadde het paard hier de rivier en nadat Raffles de antilope over het zadel had geworpen, begaf hij zich op weg naar zijn makkers.

Hij bereikte hen na eenige uren.

„Wel alle drommels!" riep Godez, toen hij den driefnatten Raffles zag, „waar hebt gij een bad genomen, mr. Lister?"

Deze vertelde met korte woorden het avontuur, en eenige zijner vrienden herinnerde zich, dat in deze streek dikwijls menschen spoorloos waren verdwenen.

Vol vreugde maakte zij van de antilope een heerlijk souper gereed en niemand nam het Raffles kwalijk, dat hij reeds na een kort samenzijn in een zwaren slaap verzonk.

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen:

Mary Pickford, Lillian Gish en
Constance Talmadge.

Thans: Mary Miles Minter.

VIJFDE HOOFDSTUK.

San Antonio.

Twee dagen daarna kwamen zij van de Rocky Mountains in het Del Norte-dal, aan welks ingang San Antonio, een bedrijvige stad, ligt.

Een groep ruiters kwam hun op den goet onderhouden straatweg in vollen draf tegemoet.

„De duivel moge mij halen," riep Godez, „als dat niet Marquez en zijn jongens zijn!"

Hij had zich niet vergist.

Op tien meter afstand van hen maakten de Mexicaansche ruiters halt en alleen een oud man, wiens witbaardig, donkerbruin gelaat beschaduwde werd door een breede sombrero, reed op hen toe.

„Dat is Old Jump! De scalpeerder," zei Godez tot Raffles. „Ik zou een schatrijk man zijn, als ik voor elke scalp, die hij van de

hoofden der vervloekte roodhuiden heeft gehaald, een vijf-dollar-biljet had!

„Kijk hem eens aan, mr. Lister! Hij is een van de laatste scalpeerders, die gij nog in het Westen zult vinden.

Zijn naam is evengoed bekend bij de Apachen als bij de andere roode schurken, die dezen bodem nog onveilig maken.

„Maar hoewel hij ons dikwijls diensten heeft bewezen in den strijd tegen de Roodhuiden, vertrouw ik den man toch niet. Hij heeft een gevaarlijk karakter en is een woesteling. Ik, die toch waarlijk wel gevaren onder de oogen heb leeren zien vrees dien man en ga hem liever uit den weg. Dat ik niet de eenige ben, die hem vreest, moge blijken uit het feit, dat men hem algemeen de beul van San Antonio noemt."

John Raffles bekeek met gespannen aandacht den man, die langzaam naderde.

Zijn buis van buffelleer was bestikt met breede, roode en witte paarlen, zooals ook de Indianen dragen, de broek was van het fijnste witte flanel, van onderen gespleten en bestikt met gouden strepen.

Het zadel en het tuig glinsterde in het zonlicht en de gespen waren evenals de zware, hooge stijgbeugels, van massief zilver.

„Hallo, heeren!" riep hij reeds van verre. „Ik kom u vragen, wat u naar San Antonio voert. Zijt gij Amerikanen?"

„Hallo, Old Jump!" antwoordde Godez, hem tegemoet galopperend. „Kent gij mij niet meer?"

De scalpeerder speelde onverschillig met zijn zesloops revolver en antwoordde:

„Senor, ik ken niemand, zoolang hij niet onder mijn bevelen staat. Zeg mij eerst eens, wat gij in San Antonio komt doen."

„Met genoeg, Senor! Wij komen met onze karavaan van Independence en wenschen goudstaven van u te koopen!"

„Het zou beter zijn, als gij, Amerikaansche dieven, in uw eigen land bleeft!" antwoordde de oude scalpeerder, eensklaps een anderen toon aanslaand.

„Vervloekt!" riep Godez uit, „als gij mij dat twee mijlen verder in de prairie zoudt zeggen, zou ik er u een antwoord op geven. Ik merk, dat gij geen vriend van ons zijt."

„Ik ben nooit een vriend van de Amerikanen geweest," antwoordde de scalpeerder, „en ik zeg u dit: voordat gij één stap verder rijdt, moet gij den gouverneur van San Antonio 500 dollar per hoofd betalen. Anders moogt gij, noch uw karavaan, één stap verder rijden."

„Dat klinkt alsof wij nog in de middeleeuwen waren!" riep Raffles, zoo luid, dat de scalpeerder het hoorde.

Godez wilde hem nog een teeken geven om te zwijgen, maar het was al te laat.

Alsof hij een blad van een boom af wilde schieten, hief de scalpeerder zijn revolver op, en nog voordat Raffles een beweging kon maken, of eveneens zijn wapen ter hand nemen, knalde een schot, en een eigenaardig warm gevoel, dat de Groote Onbekende op zijn hoofd gewaar werd, zei hem, dat de kogel van den scalpeerder zijn hoed had doorboord, op geen millimeter afstand van zijn hoofd.

„Beweeg u niet, Senor!" riep de scalpeerder, nadat hij geschoten had, „of mijn volgend schot gaat een beetje lager! En daar wij er niet van houden, ons in Mexico vooral in San Antonio, iets door Amerikanen te laten zeggen, hoop ik, dat dit een lesje voor u zal

zijn. Voorloopig kunt gij het dubbele betalen van uw makkers."

Raffles kookte van drift.

Maar zijn koel verstand hield hem van een ondoordachte handeling terug.

Hij had de waarschuwing van Godez, om rustig te blijven, niet noodig.

Godez en al zijn makkers, ook Raffles, betaalden den oude nu de verlangde som en kregen daarvoor van hem een pas, voorzien van het wapen van den gouverneur, welke hun voor den duur van vier weken toegang gaf en hun tevens het recht verstrekte, hun zaken te doen.

Nadat deze formaliteit was afgelopen, reed de scalpeerder nogmaals naar Raffles en bekeek diens paard met kritischen blik.

„Well, senor!" begon hij, „uw paard bevalt mij. Ik wensch het te koopen."

„Ik kan niet van het dier scheiden," antwoordde Raffles, „want het heeft mij het leven gered."

„Pah!" antwoordde de vertrouweling van den tyran, „misschien is u iets gelegen aan mijn vriendschap. Het zou een geluk voor u zijn, als gij mij het paard niet verkoopt, maar ten geschenke mocht geven!

Stijg maar af, ik zal u een van mijn soldaten daar aanwijzen. Het geld voor het paard kunt gij morgen bij mij thuis halen!"

„Stijg af!" fluisterde Godez tot Raffles, die nog weifelde.

Deze woorden brachten den Grooten Onbekende weer tot bezinning.

Met een beminnelijk glimlachje en beleefd zijn hoed afnemend, zei hij:

„All right, senor, ik neem als herinnering aan u de twee gaten in mijn hoed mee naar huis, het is mij een genoeg, als gij als gedachtenis aan mij mijn paard behoudt."

„Bravo!" riep de scalpeerder, „die woorden bevallen mij, jonge man! Hier hebt ge mijn hand, en als ik u een dienst kan bewijzen, vraag dan naar mij aan het paleis van den gouverneur."

Hij gaf Raffles een hand, welke deze, hoewel het hem groote moeite kostte, greep en schudde.

Eenige oogenblikken later zat Raffles op een Mexicaanschen hengst, een paard, waarmee hij geen twee mijlen ver zou kunnen komen.

Zij reden achter de Mexicanen San Antonio binnen.

Toen zij door de oude poort de stad binnenreden hoorden zij het volk roepen en schreeuwen: „viva el gobernador viva Marquez! viva! viva!"

De stoet van den scalpeerder ontmoette op

straat een anderen troep, aan wiens spits op een prachtige schimmel een kleine, dikke man zat, met het uiterlijk van een priester. Hij droeg een uniform, welke rijk met goud was versierd en had een groot gevolg van Mexicaansche officieren bij zich.

Zijn uiterlijk was echter volkomen in strijd met zijn karakter. Dat was de meest gevreesde man van Texas, de gouverneur van San Antonio, Marquez, de roover en dief, nog gevaarlijker dan zijn factotem Old Jump. Voor dezen man was Raffles ter wille van Senora Alma Delma naar Mexico getrokken. Met hem zou hij ongetwijfeld binnen kort te maken krijgen.

Raffles keek den man, terwijl hij naar Old Jump toereed, met aandacht aan.

Het tweetal gaf elkaar een hand en daarop zagen Godez, Raffles en hun makkers, hoe Old Jump den gouverneur het ontvangen geld in de hand telde.

Raffles was verbaasd over het onbeschaamde voorbeeld, dat deze bedriegers gaven.

Zijn handen jeukten om naar zijn revolver te grijpen en zijn eigen leven te wagen teneinde deze afschuwelijke kerels uit den weg te ruimen.

De gouverneur reed nu naar hen toe en Old Jump, die aan zijn linkerkant reed, wees naar Raffles met de woorden:

„Gouverneur, dat is de Amerikaan, die mij het Arabische paard voor Uwe Excellentie heeft gegeven.”

De gouverneur vertrok zijn breed gelaat tot een glimlach, stak Raffles zijn hand toe en zei:

„Gracias, señor Americano, ik noodig u uit om hedenavond de Fadango in mijn paleis bij te komen wonen.”

Hij nam zijn hoed af en reed in gestrekten galop de poort uit voor een wandelrit in het dal.

„God dam!” zei Godez tot Raffles, „gij hebt een buitengewoon geluk. Ik ben voor den tienden keer in San Antonio, maar het is mij nog nooit gelukt, een uitnodiging tot het paleis te verkrijgen.

„Men ziet ons Amerikanen, daar niet graag. Men weet er, dat op een goeden dag Uncle Sam eenige regimenten cavalerie, kanonnen en granaten zal sturen, met wier hulp in dit vervloekte land eindelijk paal en perk zal worden gesteld aan alle bedriegerijen.

„Ik verzeker u, mr. Lister, dat gij in Mexico de fatsoenlijke menschen met een lantaarntje moet zoeken!”

Zij namen hun intrek in een Spaansch hotel „De FONDE”.

Toen zij een kopje mokka gebruikten op de „piazza” en Raffles naar de in Moorschen

stijl gebouwde huizen keek, zei hij tot Godez: „Is dit hier een stad of een reusachtige ruïne?”

„Sir”, antwoordde Godez, „deze verwarde steenhoop met verbrokkelde muren, deze huizen zonder vensters, dit alles is de beroemde stad San Antonio, de residentie van den tyran van Mexico en van tallooze verdachte gentlemen.

„Hier is het Paradijs van alle avonturiers, dieven, woekeraars, Mexicanen en Roodhuiden van de geheele wereld.

„Hier heerschen de ergerlijkste toestanden! Er bestaat geen grooter roovers- en moordhol op de geheele wereld.”

Het duurde eenige dagen vóór de karavaan met de overige prairiemannen aankwam. Dat gaf veel leven en beweging, zoodat men in de drukte den gouverneur Marquez en zijn adjudant Old Jump vergat.

Maar nadat de eerste regelingen waren geschied en er tijd was voor een weinig rust, een sigaar en een babbeltje, vertelde Raffles al wat hij wist aan zijn vriend Brand.

Op zekeren dag, dat zij weer tezamen waren, voegde zich Godez bij hen.

Toen de beide vrienden hun misnoegen over de stad te kennen gaven, zei de aanvoerder:

„Uit uw woorden blijkt, dat gij de stad nog niet kent.

„Gij zult hier alles vinden, wat gij te Parijs, New-York en Londen zoudt zoeken. Dansgelegenheden, theaters, muziek en vuurwerk, maar alles door Don Quichottes voor Don Quichottes.

„Gij vindt hier artisten, die niet kunnen lezen of schrijven.

„Schilders, welke nooit verf hebben gezien, Romeos zonder hart en woekeraars zonder moed.

Holla, kellner!”

„Que Señor?” (Wat wenscht gij?)

„Hy café!”

„Si, Señor!”

„Aprisa, aprisa!” (snel, snel)

„Si, Señor!”

Op dit oogenblik verscheen Old Jump met verscheiden soldaten op de piazza (plein) en riep Godez toe:

„Ik heb met den gouverneur gesproken. Gij moet voor iederen wagen 100 dollar betalen. Hoeveel wagen brengt gij mee naar San Antonio?”

„118 wagens,” antwoordde Godez.

„Allright, Señor! Daar uw eerste wagens reeds zijn aangekomen en de andere zich vlak voor San Antonio bevinden, wilt gij zeker wel zoo goed zijn, mij de invoerrechten te betalen.”

De prairiemannen haalden hun portefeuille

te voorschijn en betaalden den scalpeerder 11,800 dollar, waarvan deze een quitantie gaf met het stempel van den gouverneur.

Nadat hij nog eenige kopjes koffie met hen had gedronken, stond hij op en verliet de piazza.

„Een ongehoorde flesschentrekkerij!” zei Raffles, toen de oude weg was.

De prairiemannen lachten en Godez antwoordde:

„Mr. Lister, men kan zien, dat dit uw eerste reis is. Wij zouden graag het dubbele betalen voor elken wagen, want voor onze prullen, bijv. per meter katoen, die ons per meter 4 cent inkoop kost, krijgen wij hier 2 à 3 dollar terug.

„Wat de regeering ons afneemt, nemen wij weer terug uit de zakken van de burgers.

„Dat is 's werelds beloop, denk ik, in alle landen.

„Verder geef ik u den raad, u niet op te winden over deze dingen, maar alles te beschouwen, als of het een tooneelstuk was..

„En maak u nu gereed!

„Zoodra de klokken het Ave Maria hebben geluid, zal ik u naar het paleis van den gouverneur brengen en daar zult gij een tooneel zien, zooals het te Parijs en andere groote wereldsteden niet beter kan worden vertoond.”

Raffles liet zich door Brand zijn koffer uit den wagen brengen en maakte in zijn kamer zorgvuldig toilet.

Toen hij in smoking op de Piazza verscheen, barstten zijn makkers in een schaterlach uit.

„Goddam!” schreeuwde Godez, „als gij in ons avondtoilet bij den gouverneur kwaamt, zou er geen fandango gehouden worden. Dan zou geheel San Antonio samenstromen om u aan te gapen!

„No Sir, zoo gaat men hier nie. naar een bal. Men verwisselt alleen van wollen hemd.

„Bovendien poetst men zorgvuldig zijn zesloops revolver op en steekt verder in zijn wapengordel zooveel revolvers en dolken als men heeft of mee kan dragen.

„Kom, ik zal u kleeden!”

Een kwartier later trad Raffles in zijn gewone prairiecostuum met drie revolvers in den gordel, die als teeken van bijzondere welgesteldheid moesten gelden, met Godez voor het hotel, om zich naar het paleis van den gouverneur te begeven.

„Zeg eens”, zoo begon Raffles het gesprek, „krijgt de Mexicaansche regeering het geld, dat de scalpeerder ons heeft afgenomen?”

Godez lachte.

„De regeering? No, Sir! Die ziet er geen cent van. De regeering is Marquez. En hij regeert met ijzeren vuist en met een dozijn dap-

pere avonturiers San Antonio volgens zijn eigen wetten.”

„En haat het volk Marquez?” vroeg Raffles verder.

„De duivel weet het, hoe zij hem haten.”

„En waarom maken zij geen oproer?”

„Omdat zij te laf zijn. Iedereen vreest zijn leven te verliezen.”

Raffles schudde het hoofd en zei: „Dat begrijp ik niet! Hij heeft toch geen goefende soldaten en hier loopen duizenden mannen rond met de gordels vol revolvers!”

„Kijk eens!” riep Godez, terwijl hij naar vijf vreemd gekleede gedaanten wees, die hen met langzame schreden tegemoet kwamen.

„Wie zijn dat!?” vroeg Raffles.

„Daar komen de bloedhonden van den tyran, dat wil zeggen, de lijfwacht, eenige van hen tenminste. Vervloekte Roodhuiden! De Navajos!”

Als oude Romeinen liepen de gespierde gestalten der Indiaansche krijgers trotsch langs hen heen.

Op schilderachtige manier hadden zij hun gestreepte mantels om de schouders geslagen en zonder Raffles en Godez met een blik te verwaardigen, verdwenen zij om den hoek der straat.

Voor het paleis van den gouverneur verliet Godez zijn beschermeling, en deze ging langs een breede marmeren trap het paleis binnen.

In het voorportaal stond de scalpeerder, elken gast met critische bliken opnemend.

Steeds duidelijker werd het Raffles, dat deze man de eigenlijke tyran van Mexico was.

Hij knikte Raffles toe en wees hem met de hand den weg naar een groote zaal met houten galerijen, welke aan de eene zijde door een open zuilenhal op een park uitkwam.

Deze zaal was reeds gevuld met Mexicanen en hun dames, met jagers en allerlei avonturiers.

Een geroezemoes van stemmen klonk Raffles in de ooren.

Vol belangstelling luisterde hij naar de verschillende gesprekken, en hij verbaasde zich er over, met welk een groote onwetendheid over de allergewoonste dingen.

Daarop begon de muziek, handgeklap en voetengestamp weerklonk.

„La polka, la polka!”

De muziek, die uit harpen, gitaren en mandolinen bestond, speelde op schelle, half Indiaansche wijze.

Terwijl in het midden van de zaal dansende paren ronddraaiden, zaten rondom op de galerijen in een estade de toeschouwers, rookten sigaretten, dronken whisky, wijn en koffie, en spraken met de dames.

Op een verhoogde plaats zat Marquez, omringd door zijn getrouwen, en Raffles zag verscheidene met briljanten en paarden overladen zwartoogige senoras, met wie de tyran zich druk bezighield.

Bijna onopgemerkt zat Raffles in een hoek en zijn gedachten hielden zich er mee bezig om in den chaos, dien hij hier om zich heen zag, een weg te vinden, en hoe het plan, dat hem eigenlijk naar Mexico had doen trekken, ten uitvoer zou kunnen brengen.

Eerst nu zag hij de bezwaren in en de waarheid der woorden van senora Delma, die hem had gezegd, dat één enkele niets kon doen in Mexico.

Bij de gedachte aan die woorden balde Raffles zijn vuisten.

Zou hij niet opgewassen zijn tegen deze avonturiers?

Een uitdrukking van groote wilskracht kwam in zijn oogen, toen hij met fiere schreden en rinkelende sporen tusschen de dansenden door naar den gouverneur liep en dezen, die hem verbaasd aankeek, een hand gaf met de woorden:

„Ik heb gevolg gegeven aan uw uitnoodiging gouverneur. Daar ik niemand ken, verzoek ik u als mijn gastheer, er voor te zorgen, dat ik gezelschap krijg, waarmee ik mij bezig kan houden.”

Verschrikt keken de personen, die dichtbij zaten, den vermetele aan.

Dergelijke woorden op dezen toon had nog niemand uit hun omgeving ooit durven uiten.

Maar vreemd! De gouverneur lachte, drukte zijn gast de hand, en zei:

„Bueno, Señor Ameriko, neem hier plaats. Ik hoop, dat gij in gezelschap van mijn dames den avond gezellig zult doorbrengen.”

De dames keken hem met haar fonkelende zwarte oogen vol belangstelling aan, en een van haar scheen de vreemdeling zeer te bevallen. Zij stond op, sloeg haar manola, den zijden shawl, gracieus over de schouders, stak hem haar fraaien gevulden arm toe en zei:

„Señor Amerikano, wilt gij met mij dansen?”

Raffles boog en geleidde de schoone Mexicaansche naar de balzaal.

Een oogenblik later zwierden zij tusschen de andere paren. Maar het duurde niet lang of iedereen keek naar het tweetal. Zooals die twee dansten, had men dit nog nimmer te San Antonio gezien. Raffles zou reeds in een Europeesche balzaal opgevallen zijn van wege zijn sierlijke en zekere bewegingen, die den dans nog tot iets anders wisten te maken dan een zinneloos ronddraaien en het meisje in zijn armen voelde dit met echt vrouwelijk instinct

onmiddellijk. Zij liet zich gaan en rustte in zijn krachtige armen, terwijl hij haar op den maat der muziek meevoerde.

De dans was haar veel te spoedig ten einde. Zij had zoo wel den geheelen avond met hem willen door dansen.

„Gij danst heerlijk, señor,” zei zij en keek hem met een verleidelijk lachje aan.

Daarop voerde zij hem terug naar de tafel van den gouverneur; zij zelf maakte hem daar een glas limonade met ijs gereed, waarin een scheut champagne gegoten werd.

Met haar kersroode lippen nam zij de eerste teug en overhandigde het glas daarna met een betoverenden blik aan Raffles.

Op dit oogenblik kwam de scalpeerder aan de tafel van zijn heer en zag vol verbazing den vreemdeling in diens gezelschap.

Hij veronderstelde, dat de gouverneur Raffles bij zich had genoodigd en zweeg.

„Wat een prachtige diamantenring draagt gij, señor,” zei de senorita, Raffles' rechterhand vattende.

Zacht, streelend als een katje, speelde zij met zijn vingers en schoof daarbij met een verleidelijk lachje het kleinood van zijn vinger, het aan haar eigen linkerhand stekend.

Hoewel deze reeds overladen was met ringen en zelfs de duim getooid was met groote robijnen en paarden, scheen zij graag nog den ring er bij te willen hebben.

John Raffles, die haar wensch uit haar oogen las, boog galant en zei:

„Als ik de senorita er een genoeg mee kan doen, ben ik gaarne bereid het sieraad aan haar af te staan. Het zal mij een vreugde zijn, den ring aan deze lieve vingers te zien.”

„Gracias, señor!” fluisterde zij zacht en een diepe, veelbelovende blik trof hem.

Daarop bekeek zij opnieuw zijn handen en zei:

„Ik heb nog bij geen enkelen heer hier in San Antonio zulke mooie, welverzorgde handen gezien. Señor, zijt gij werkelijk een koopman?”

De Groote Onbekende boog weer en antwoordde:

„Zeker Senora, waarom zou ik anders hier zijn gekomen? Maar — als ik had geweten, welk een schoonheid binnen de muren van deze stad woont, zou ik, ook al ware ik geen koopman, door de prairie zijn gekomen om deze schoone mijn hulde aan te bieden.”

Deze vleierijen miste hun uitwerking niet op de Mexicaansche.

Zij drukte hem de handen en zei:

„Ik hoop, dat wij zeer goede vrienden zullen worden. Mijn broeder,” zij wees met haar

hoofd naar den tiran, „zal er niets tegen hebben als gij mijn vriend wordt. — Hé, Alfonso!”

Een trilling voer door het lichaam van Raffles. Dus was zijn schoone dame de zuster van Marquez! Dat was een bijzonder toeval, waarvan hij waarschijnlijk schitterend zou kunnen profiteeren. Hij besloot zijn oogen en ooren goed open te houden en luisterde aandachtig naar het antwoord, dat er van den tiran zou komen.

De gouverneur, die in een druk gesprek was met den scalpeerder, wendde zich naar zijn zuster en vroeg:

„Wat wensch je?”

„Ik ben er je dankbaar voor, dat je mij in den Amerikaanschen senior zulk een goed vriend hebt bezorgd.”

De gouverneur knikte en zei op neerbuigenden toon:

„Amuseer je. Ik hoop, dat de jonge man ook verder je gunst zal verwerven.”

Op dit oogenblik, terwijl de gemoederen der aanwezigen zeer verhit waren door wijn en champagne, begon de muziek den fandango, den nationalen dans der Mexicanen, te spelen.

Senorita Carmen Marquez, zooals de zuster van den gouverneur heette, nam Raffles bij de hand en trok hem mee naar de balzaal.

Met een bijna waanzinnigen hartstocht begon zij haar slank lichaam voor Raffles in den fandango te draaien en te bewegen.

Zij legde al dansend haar blanke armen verleidelijk om zijn hals, zij wierp haar lichaam met uitgestrekte armen achterover en keek hem glimlachend, met schitterende tanden en fonkelende oogen aan.

Nu eens was het in den dans, alsof zij bang voor hem was, dan wierp zij zich hartstochtelijk aan zijn borst en Raffles had moeite, het woest dansende jonge meisje in zijn armen te houden.

Overal heerschte uitgelaten vreugde, maar zooals het vaak gebeurde, zou het ook dezen avond gaan. Een ander uiterste stond te wachten. De grootste vreugde zou plotseling overgaan tot groote angst en vrees.

Eensklaps knalde aan het eene eind van de zaal een schot, waarop onmiddellijk meerdere volgden.

Lord Lister voelde, hoe het meisje zich, bescherming zoekend, aan hem vastklemde.

In het volgende oogenblik was de zaal in duisternis gehuld.

Opnieuw knalden schoten, geschreeuw, gegil en woeste vloeken klonken verward dooreen en het was alsof alle helsche machten waren losgebroken.

Van alle kanten schoot men. . . .

„Draag mij naar buiten”, fluisterde de seno-

rita. „De een of andere jaloersche gek heeft op zijn medeminnaar geschoten.”

Raffles nam de Mexicaansche in zijn armen op en snelde met haar naar het door het maanlicht beschenen park.

Maar — — — toen hij de zuilen reeds had bereikt, sprong iemand achter hem aan, hij hoorde een Mexicaanschen vloek en nog eer hij wist, wien deze vloek gold, voelde hij een steek in den schouder en het warme bloed vloeide hem langs den rug.

Bliksemsnel liet hij de Mexicaansche los, haalde zijn revolver te voorschijn en schoot op den onbekende, nog vóórdat deze hem voor den tweeden keer een dolkstoot kon toebrengen.

Met een rauwen gil viel de aanvaller neer; het jonge meisje boog zich over den onbekenden aanvaller en zei tot Raffles:

„Kijk eens, senior, hoe deze laffe verrader den laatsten adem uitblaast. Sinds een half jaar achtervolgt hij mij. Hij was woedend, omdat ik u verkoos.

„Ah, dat is de fandango, de echte fandango, zooals wij Mexicaansche vrouwen die graag dansen!”

Zij sprong op, stiet den stervende, die de armen verlangend naar haar uitstreckte, terug en wierp zich aan de borst van Raffles, haar armen stevig om zijn hals slaande.

„O”, fluisterde zij, „je bent gewond om mijnentwil. Ga mee naar het paleis, opdat ik je kan verbinden.

„O, jij trotsche, mooie, vreemde man, ik begin je! Ik zou je bloed met mijn lippen willen weggussen. Kom, laat mij de plek zien, waar je gewond bent.”

Zij trok Raffles het wollen hemd van den schouder en vóórdat hij het kon beletten, had zij haar mond op de wond gedrukt en zoog er als een vampyr het lauwe bloed uit.

John Raffles was stom van verbazing.

Het hartstochtelijk temperament van de Mexicaansche kwam hem voor als de uitbarsting van een vulkaan.

Maar zoo woest als zij eerst was geweest, zoo teeder was zij het volgende oogenblik.

Zij nam hem onder den arm en geleidde hem door verschillende zuilengangen en over veel trappen naar haar kamers.

Haastig beval zij haar kamenier, verbandartikelen en een dokter te halen en daarop noodzaakte zij Raffles, op de zijden kussens te gaan liggen.

Zij nam naast hem plaats en begon hem te beklagen, alsof hij een kind ware geweest.

Lord Lister liet zich alles zwijgend welgevallen.

Het duurde bijna een half uur, eer de dokter

binnenkwam, de wond onderzocht, deze verbond en tot Raffles zei:

„De wond is dieper dan gij misschien denkt, senior, gij zult eenige weken het bed moeten houden.”

De Mexicaansche begon bij die woorden luid te weenen.

Daarop nam zij de hand van Raffles, die van het kussen was afgegleden, kuste ze en riep onophoudelijk:

„O, die mooie handen, hoe dapper hebben zij mij verdedigd. Het zijn de handen van een held.”

En daarna begon zij zachtjes Raffles in slaap te zingen, terwijl zij de woorden van den Mexicaanschen fandango lispelde.

.....

Rustig sluimerde de Grootte Onbekende op de zijden kussens. Het laatste wat hij hoorde, was:

„En elfandango, elfandango,
Los minos de darango....”

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZESDE HOOFDSTUK.

Als ik je liefde maar bezit.

Den volgenden morgen lag John Raffles met zware wondkoorts te ijlen.

Toen Brand Raffles miste, was hij zeer ongerust naar Godez en de andere prairiemanen gegaan om te vragen, of zij iets omtrent het verblijf van zijn vriend wisten.

Godez, die zich persoonlijk verantwoordelijk voelde voor zijn nieuwen vriend, zette een bezorgd gelaat en antwoordde:

„Ik had er een voorgevoel van, toen ik Mr. Lister raadde, de revolvers mee te nemen, dat er na den fandango het een of ander zou gebeuren.

„Als de gouverneur onzen vriend niet zelf had uitgenoodigd, dan zou ik nooit hebben toegestaan, dat hij een Mexicaanschen fandango bezocht.

„Zoodra die honden wijn en champagne hebben gedronken, zijn zij als bezeten, zoeken

om de minste kleinigheden ruzie en schieten erop los!”

Hij begaf zich met Brand naar het paleis van den gouverneur, maar kon van geen der beambten eenig bericht krijgen omtrent het verblijf van den vreemdeling.

Toen hij weer wilde heengaan, ontmoette hij den scalpeerder.

Nog voordat hem iets was gevraagd, zei deze:

„Hallo, gentlemen, gij zoekt waarschijnlijk uw makker! Maakt u niet bezorgd, hem is een klein ongeluk overkomen!

„Een van de aanbidders der schoone Carmen Marquez benijdde hem de gunst dezer dame en trachtte haar vriend door een messteek uit den weg te ruimen.

„Hij kan van geluk spreken, dat die schurken geen vaste hand hebben. Ik hoorde, dat

uw vriend niet in levensgevaar verkeert, maar hij ligt met harde koorts. Dat is alles, wat ik u kan mededeelen."

Godez mompelde eenige woorden en wilde het paleis weer verlaten, maar Brand wendde zich tot den scalpeerder en vroeg:

„Zoudt gij mij willen vertellen, waar mijn vriend zich bevindt? Misschien heeft hij verpleging of hulp noodig."

„Wees onbezorgd, senior, hij is in de beste handen," antwoordde de scalpeerder met een kort lachje, „die er in San Antonio te vinden zijn."

Carmen Marquez, de schoonste vrouw van San Antonio, de zuster van den gouverneur, heeft uw vriend in haar vertrekken en zij zal hem aan geen vreemde handen toevertrouwen.

„Geef gerust de hoop op, den senior voorloopig terug te zien."

„Als op een goeden dag de klokken van onze kathedraal bijzonder luid in uw ooren klinken, dan zult gij uw vriend aan de zijde van Carmen Marquez in de kerk zien, om daar met haar voor het leven vereenigd te worden."

„Ik heb die twee samen gezien en weet, dat zij hem lief heeft met al het vuur van het heete bloed dat door hare aderen stroomt. Zij zal hem nooit meer willen missen. En daar Carmen met haar zachte handen haar broeder, hoe machtig deze ook is, weet te regeeren, lijdt het geen twijfel of uw vriend is binnen kort een der machtigste mannen van San Antonio."

„Heeren, ik feliciteer u met het bezit van een vriend, die in San Antonio zulk een geluk sneller veroverde dan menig een niet in twee menschenleeftijden zou doen."

Hij groette en vervolgde zijn weg.

Brand schudde het hoofd. Dit was hem te veel.

Godez nam hem bij den arm en bracht hem naar het hotel terug.

Met luid hoerageroep luisterden de andere prairiemannen naar het verhaal van het nieuwe avontuur van hun vriend.

Want het was nu duidelijk, dat Raffles de zwager zou worden van den tiran en in de toekomst een der machtigste mannen van geheel Texas.

Terwijl zij om dit avontuur op echt Californische manier feest vierden, lag de held der geschiedenis in wilde koortsfantasieën.

Aan zijn bed zat de schoone Carmen en legde ijscompressen op zijn voorhoofd.

Tegelijkertijd luisterde zij naar alles wat Raffles in zijn koorts sprak.

Urenlang voerde hij gesprekken met den hoofd-inspecteur van politie Baxter, en dan

lachte hij hartelijk, alsof hij de grootste pret had.

Dan weer noemde hij meermalen den naam van Senora Delma.

Nauwelijks hoorde Carmen Marquez dit, of zij boog zich over den zieke heen en luisterde naar hetgeen hij zei.

En nu onthulde Raffles haar het geheim, dat hem naar Mexico had gevoerd.

Als een slang die op zijn prooi loert, zat zij aan zijn legerstede gehurkt en na een half uur wist zij, dat haar patiënt de beroemde, alom gezochte lord Lister, alias John Raffles was, en dat zij het in haar macht had, hem te laten dooden of gevangen nemen. — — —

Eindelijk sloeg de zieke de oogen op en, zijn schoone verpleegster lang aankijkend, fluisterde hij:

„De fandango — de fandango — hoe mooi dans je den fandango!"

Een tevreden glimlachje speelde om haar mond.

Zacht streelde zij met haar kleine hand zijn heet voorhoofd, en zei:

„Ik hoop, dat ik nog dikwijls den fandango voor je zal kunnen dansen, jij, mooie man!"

„Maar nu moet je rustig blijven liggen en je door mij laten verplegen tot je weer genezen bent."

En terwijl zij Raffles nieuwe ijscompressen op het voorhoofd legde, overdacht zij alles, wat hij haar in zijn ijzende koorts had verraden, en zij gevoelde, dat haar liefde voor den schoonen vreemdeling sterker was dan die voor haar broeder en dat zij alles zou doen om hem te helpen.

Zij balden de vuisten en keek door het venster naar den anderen vleugel van het paleis, waar de studeer- en werkkamers van haar broer lagen.

Een vastberaden uitdrukking verscheen op haar gelaat en zij mompelde:

„Ik ben in staat om uit liefde voor dezen man jou, mijn broer, neer te stooten, en mijn geliefde tot heer van Mexico te maken."

En met opgeheven vuist siste zij:

„Neem je in acht, om ons niet in den weg te treden!"

Daarop verdween de vastberaden hartstochtelijke uitdrukking van haar gelaat om plaats te maken voor een van weeke, opofferende liefde. Haar oogen keken gelukzalig naar den slapende, en als een goede verpleegster legde zij zorgvuldig weder ijscompressen op het heete voorhoofd van den gewonde.

Zij gunde zichzelf nauwelijks de noodige rust en liet den dokter twee keer per dag komen.

Den derden dag eindelijk, toen de patiënt

kalmer was geworden, haalde zij een bruinlederen portefeuille te voorschijn en opende deze.

Deze was het eigendom van den gewonde.

Als zij nog mocht hebben getwijfeld aan de plannen van haar vriend, dan had zij thans volkomen zekerheid.

Daarin vond zij in de eerste plaats den brief, welken senora Delma uit Mexico had ontvangen en die sprak van de misdadige handelingen van haar broeder.

Zij wist, dat de familie Delma tot aan hun verbanning en den dood van senior Delma de machtigste en aanzienlijkste der geheele streek was geweest en dat haar broer altijd had gevreesd, dat senior Delma de heerschappij zou verkrijgen.

De schoone Mexicaansche vond echter in de portefeuille ook documenten en papieren, die haar duidelijk bewezen, dat haar beschermeling inderdaad de beroemde Lord Edward Lister, de gevreesde John Raffles was.

En dit vooral vervulde haar met bewondering voor hem en deed haar hartstocht tot het uiterste stijgen.

De couranten hadden geregeld uitgebreide berichten gebracht omtrent de opzienbarende daden van Raffles en in alle café's en fonda's van San Antonio, in den mond van alle avonturiers, jagers en prairiemannen deden de verhalen de ronde van den Grooten Onbekende.

Hij was onder deze menschen een beroemd held geworden.

Carmen Marquez glimlachte fier, omdat de beroemde man, over wiens daden iedereen verbaasd stond, in haar nabijheid was en zich volkomen in haar macht bevond.

Zij leunde met het hoofd in de handen en dacht er over na, hoe zij het zou aanleggen om Raffles bij zijn nieuwste onderneming te helpen.

Plotseling maakte zich een gevoel van ijverzucht van haar meester en zij herinnerde zich, dat zich in de familie Delma een meisje van haar leeftijd bevond.

Met scherpe, loerende blikken keek zij naar Lord Lister, die voor haar lag met gesloten oogen.

Het was haar alles waard geweest om te weten, in welke verhouding hij tot de Delma's stond.

Zij kon zich niet voorstellen, dat een man uit ware edelmoedigheid, zonder er eenige belooning voor te verlangen, zich in gevaarlijke avonturen zou begeben.

Terwijl zij Raffles nog aanstaarde, sloeg deze de oogleden op en keek haar verbaasd aan.

Zijn koorts was nu geweken en sinds drie

dagen was hij voor de eerste maal weer volkomen bij zijn bewustzijn.

„Waar ben ik?" fluisterde hij.

Zij boog zich over hem heen, zoodat haar zwarte haren zijn voorhoofd aanraakten en antwoordde met zachte, teedere stem:

„In trouwe handen!"

Lord Lister antwoordde niet.

Langzamerhand herinnerde hij zich alles wat er gebeurd was.

Daarop vroeg hij:

„Hoe lang ben ik reeds hier?"

„Bijna vier dagen," antwoordde zij.

„En gij hebt mij verpleegd?"

„Ja, ik geheel alleen."

Opnieuw keken zij elkaar aan, alsof zij elkaars innigste gedachten wilden raden.

Raffles begreep nu, dat de schoone Mexicaansche hem beminde en dat het avontuur, dat hij achter den rug meende te hebben, nu pas begon.

„Weten mijn vrienden, dat ik hier ben?" vroeg hij verder.

„Old Jump vertelde mij, dat hij het hun had medegedeeld."

Plotseling werd Raffles door een hevigen schrik bevangen.

„Waar bevinden zich mijn eigendommen?" vroeg hij.

Zij begreep onmiddellijk, waarom hij dit op zoo gejaagden toon vroeg.

Opnieuw boog zij zich over hem heen, keek hem diep in de oogen en fluisterde:

„Ik zei u reeds, dat gij u in goede, trouwe handen bevindt. Ik zelf heb uw portefeuille in bewaring genomen, opdat deze niet in verkeerde handen zou vallen. Dat had gevaarlijk kunnen worden!"

Zij legde grooten nadruk op het woord gevaarlijk en Raffles begreep, dat zij volkomen op de hoogte was.

„Gij hadt hooge koorts, Senior, en hebt veel gezegd, wat niemand had mogen hooren. Maar gij kunt onbezorgd zijn, uw geheimen zijn bij mij evengoed bewaard, alsof gij stom waart geweest."

Nu richtte hij zich ondanks zijn verband op en haar hand vattend fluisterde hij:

„Wat weet gij van mij?"

„Alles!" antwoordde het jonge meisje.

„Wat bedoelt gij daarmee?"

Zij drukte hem zacht in de kussens terug en zei:

„Ik weet, dat gij Lord Edward Lister zijt, of, zooals de wereld u noemt, John Raffles.

Ik weet, dat gij hier, naar San Antonio, zijt gekomen om mijn broeder het vermogen der familie Delma, of liever hun documenten afhandig te maken."

Voor den eersten keer in zijn leven zag Raffles duidelijk in, dat hij niet meer meester van den toestand was.

De Mexicaansche had niet alleen zijn geheim, maar ook zijn leven in haar hand en hij was niet in staat, door zijn groote lichamelijke zwakte, zich zelf te helpen.

Eenige seconden zweeg hij, haar doordringend aankijkend.

Plotseling greep zij zijn hand, drukte die met kracht aan haar borst en zei:

„Maakt het u ongerust, dat ik deelgenoot van uw geheimen ben geworden?”

„Dat niet,” antwoordde Raffles, „maar ik zou wel willen weten, wat gij van plan zijt te doen.”

Zij glimlachte:

„Denkt gij, dat ik u eenig kwaad zou willen berokkenen?”

Lord Lister schudde het hoofd.

„Uit de goede zorgen, waarmee gij mij hebt omringd, begrijp ik, dat dat onmogelijk zou zijn, Seniorita. En juist daarom vraag ik, wat er nu zal gebeuren.”

Zij drukte opnieuw zijn hand, streelde die en met een stem vol onderdrukten hartstocht fluisterde zij:

„Gij zijt, om mij te redden, zwaar gewond en gij hebt mij als een echt gentleman met uw wapen verdedigd. Iets dergelijks bindt twee menschen aan elkaar en daarom zal ik u helpen.

„Gij zoudt alleen niet in staat zijn om mijn broeder de documenten, die gij wenscht te bezitten, afhandig te maken.

„Ik weet, dat die stukken niet eens in zijn bezit zijn, maar dat zij onder berusting zijn van zijn vriend, Senor Matteo, den gouverneur van Guayma.

„Het geheele vermogen der Delma's bestaat uit goudmijnen in het land der Yaquis.

„Senor Delma heeft verdragen gesloten met de opperhoofden der Yaquis en hierdoor heeft hij het recht, alle goud-, koper- en zilvermijnen der Yaquis voor den tijd van dertig jaar te exploiteeren.

„Marquez heeft de exploitatie dezer mijnen overgedragen aan zijn vriend, den gouverneur van Guayma, daar het hem van hier uit onmogelijk zou zijn, het zelf te doen. Gij ziet dus, Edward, dat het vergeefsche moeite zou zijn geweest en dat gij uw doel nooit zoudt hebben bereikt.

„Bovendien vernam ik heden uit den mond van Old Jump een geheim, dat noch Senora Delma, noch gij vermoedt.”

Raffles luisterde gretig naar hetgeen zij hem nog te zeggen had.

Zij boog zich over zijn oor en fluisterde:

„Senor Delma, van wien wij allen tot nu toe hebben aangenomen, dat hij door mijn broer en de aanhangers van zijn partij vermoord is, leeft als gevangene in het kasteel van Guayma.”

„Hoe weet gij dat?” vorschte Raffles.

„Van Old Jump.”

„En hoe kwam hij ertoe, het u mee te deelen?”

„Old Jump is mijn vriend en sedert eenigen tijd niet goed te spreken over mijn broeder.

„Hij meent, dat ik de draden eener nieuwe revolutie tegen hem in handen heb en hem bij de regeering te Washington in ongenade wil doen vallen.”

„Old Jump denkt dat gij” — zij glimlachte vertrouwelijk tegen hem, „de opvolger van mijn broer zult zijn en wil zich bijtijds van een plaats bij de zon verzekeren. Daarom verstrekt hij mij omtrent alles inlichtingen.”

„Weet men in de Staten, dat Senor Delma in het kasteel van Guayma wordt gevangen gehouden?”

Zij haalde verachtelijk de schouders op.

„Senor Edward, hier in het Westen leeft ieder voor zijn eigen zak, onverschillig of hij president, gouverneur, minister van oorlog of soldaat is.

„Niemand bekommert zich om een ander meer dan hij zich voor dien ander interesseert.

„De regeering weet niets van de gevangenhouding van Senor Delma.

„Ieder moet maar zien, hoe hij aan het geld komt, dat de regeering noodig heeft, en tevens de beampten en soldaten, die hij noodig heeft, uit eigen zak betalen.

„Daarvoor mag hij zich vergrijpen aan de eigendommen van menschen, die hij in zijn macht krijgt.

„In dit land moet een man als gij, Edward, niet alleen de rijkste, doch zelfs president worden, en ik zou alles willen doen om u den weg tot het doen slagen van uw plan te effenen.”

„En waarom wilt gij dat doen, Donna Carmen?”

Zij antwoordde niet, doch keek hem hartsochtelijk aan, en Raffles begreep de stille taal dezer gloedvolle oogen.

Was hij tot nu toe koel gebleven tegenover alle vrouwen, voor de schoone Mexicaansche stroomde een warm gevoel door zijn aderen; zacht greep hij naar haar hand, bracht deze aan zijn lippen en kuste ze.

Toen bukte de warmbloedige Mexicaansche zich naar hem omlaag, drukte haar lippen op zijn mond en fluisterde:

„Ik wist, dat je me lief zoudt hebben, Edward!”

Raffles bleef met gesloten oogen stil liggen, en beiden sloegen er geen acht op, dat de deur zacht geopend werd en de gouverneur de kamer binnentrad.

Hij had het geheele gesprek afgeluisterd, doch geen trek van zijn vet gelaat verried het. Een geritsel deed Carmen Marquez opkijken.

„Pardon,” zei hij, „wanneer ik je stoort. Daar ik je dagenlang niet gezien heb, maakte ik mij bezorgd over je gezondheid.

„Had ik geweten, welke gelukkige uren je blijkbaar doorleeft, dan zou ik mij den gang hierheen gespaard hebben.

„Hoe gaat het den Amerikaan?”

Carmen Marquez richtte zich op, keek haar broeder vol trots aan en Raffles' hand in haar rechter houdend, antwoordde zij:

„Mijn verloofde bevindt zich geheel buiten gevaar.”

De gouverneur scheen zeer verrast te zijn.

„Zoo, zoo,” mompelde hij, „het is je dus ernst met den vreemdeling! Nu — mij dunkt — daar heb ik ook wel een woordje in mee te praten!”

„In hoeverre?”

„Mijn vriend Matteo, gouverneur van Guayma, dien je maanden geleden leerdet kennen, zond mij een brief, waarin hij mij verzocht, er bij jou op aan te dringen, dat je zijn vrouw werd.

„Daar Matteo mijn beste vriend is, zul je me toegeven, dat ik door je plotselinge besluit niet alleen verrast, doch ook onaangenaam ben aangedaan. Overleg het voorstel van mijn vriend eens.”

„Er valt niets te overleggen! Je kent mij, Alfonso, ik ben precies als jij. Het doel, dat ik mij voor oogen stel, wordt bereikt, slechts de dood kan dit verhinderen.”

„Wij zullen zien!” mompelde Marquez en verliet met een koelen groet, zonder zijn zuster de hand te reiken, de kamer.

Nauwelijks was de deur achter hem geslo-

ten of Carmen Marquez wendde zich tot Raffles en zei:

„Je hebt het gehoord, welke bedoelingen hij met mij heeft. Nu wordt het een strijd tuschen broeder en zuster om jou! Het zal niet gemakkelijk zijn het tegen de club der veertig dieven vol te houden!”

„Wat voor club?” vroeg Raffles.

„De veertig dieven,” herhaalde zij; „zoo noemen zij zich zelf in Mexico. Het zijn veertig mannen, allen met invloedrijke baantjes, ten deele gouverneurs van steden, commandanten en kooplieden, die hier tijdelijk regeeren.

„De een staat voor den ander in, en tegen hun heerschappij heeft zich tot nu toe nog niemand opgewassen gevoeld.

„Ik zou maar twee menschen weten, die niet bang voor hen zijn, en dat zijn: de gevangene senor Delma en de Scalpeerder, misschien ook — — —”

Zij keek Raffles aan — — — —

„Ben jij de derde?”

Nadat zij die woorden had gesproken, sloot zij hem in haar armen en hij liet het willoos toe, dat de schoone Carmen zijn mond met hartstochtelijke kussen bedekte.

Raffles zou van hout of steen moeten geweest zijn, wanneer hij niets gevoelde voor het mooie meisje, dat zich over hem heenboog. Hij genoot dan ook van hare liefkoozingen en zwelgde in geluk, toen hij haar zachte huid op zijn wangen voelde en zag hoe haar blanke, gevulde boezem verleidelijk onder het doorschijnende gewaad golfde.

Maar toch verloor hij zijn doel niet uit het oog. Hij was niet afkeerig van haar liefde, maar beschouwde haar toch meer als een middel om tot zijn doel te geraken.

Met zijn armen om haar heen viel hij in een verkwikkenden slaap, onbewust van de avonturen en gevaren, die hem boven het hoofd hingen.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Een aangename tijding.

De prairiemannen hadden ondertusschen hunne koopwaren verkocht, en daar zij te San Antonio niets meer te doen hadden, wilden ze naar het Noorden vertrekken om van een station der Pacific per trein naar St. Louis terug te keeren.

Brand ging daarom met Godez weer naar het paleis terug om te informeeren, of Raffles in staat was de terugreis te aanvaarden.

Een bediende bracht hen naar het park, waar ze tot hun verbazing Raffles op een bamboe-leuningstoel vonden liggen met Carmen Marquez naast zich.

Beiden zagen er opgewekt uit, en Brand was niet weinig verbaasd, toen hij zag, dat de anders zoo ernstige Raffles een heel ander mensch was geworden.

Met een vroolijk glimlachje stak hij zijn vriend en Godez de hand toe en riep:

„Blij jullie eindelijk weer te zien, waarde vrienden!”

„We hebben u lang gemist!” zei Godez, „en zouden blij zijn u mee te kunnen nemen. We zijn van plan, naar St. Louis terug te keeren.”

„Het spijt mij, dat ik de terugreis niet kan aanvaarden. Hier ziet ge mijn verloofde, Mr. Godez. Ge zult het begrijpelijk vinden, dat ik aan uw wensch geen gevolg kan geven,” zei Raffles.

Godez boog en zei:

„Zoo, zoo! Ik wou, dat ik ook door zulke banden te San Antonio werd teruggehouden.”

Brand evenwel wist van verbazing niets te zeggen.

Zijn vriend, dien hij tot nu toe voor vrouwenhater had gehouden, wilde dus inderdaad trouwen?

Dat wou er niet bij hem in! Dat scheen hem onmogelijk!

„Je zult alleen naar huis moeten gaan, beste Charly, en ik zal je brieven voor mevrouw D., je weet wie ik bedoel, meegeven. Je kunt haar vertellen, dat alles in goede handen is; dat de aangelegenheid veel beter staat, dan zij denkt.

Ik zal eerst later, na mijn zaken te hebben afgedaan, naar Europa terugkeeren.

Groet ook den hoofd-inspecteur van politie Baxter van mij. Hij zal zich verheugen, dat zijn verlof nog aanmerkelijk verlengd wordt.”

Carmen Marquez keek met gespannen aandacht naar Charles Brand, van wien Raffles haar de laatste dagen veel verteld had.

Zij trad naar hem toe, reikte hem de hand en zei:

„Gij zult uw vriend in Londen niet erg missen. Zooals ik hoor, zijt gij verliefd op Senorita Delma en zijt gij van plan haar naar het altaar te leiden. De tijd zal u niet lang vallen.”

Brand werd rood tot achter de ooren, nu hij zijn geheim zoo in het openbaar hoorde bespreken.

Hij stamelde eenige beleefdheidsphrasen, toen Raffles hem riep en zei:

„Ik hoor daar juist van Godez, dat ik 40,000 dollar aan de kravaan heb verdiend. De helft er van behoort jou toe, Charly. De andere helft wil je wel voor mij op de Lincoln Bank van Accohort deponeren niet waar?”

Carmen Marquez liet nu door haar bediende ververschingen en sigaretten rond dienen, en toen het avond werd, liet zij door een bediende ook de andere makkers van Raffles in het paleis noodigen, en zelden waren er in het wonderschoone tropische park zulke vroolijke menschen bijeen geweest als in dezen nacht.

Het was bijna drie uur in den morgen, toen de prairiemannen en Brand afscheid namen van Raffles en over en weer de laatste handdrukken wisselden.

Voor al Charles Brand viel het afscheid zwaar, en toen hij het paleis verliet, had hij een gevoel alsof hij Raffles nooit zou terugzien.

Buiten stonden de paarden voor de reizigers gereed, en de gewapende prairie-loopers, die hen op hun rit door de Rocky Mountains naar een station in het Noorden zouden vergezellen, wachtten hen op.

Een laatste kop koffie werd op de piazza gedronken, de sigaretten aangestoken, opgezadeld, en langzaam reden zij uit San Antonio weg naar de Rio del Norte, de grensrivier tusschen Mexico en Noord Amerika.

Brand had in zijn zak brieven voor Senora Delma in Londen en bovendien 60,000 dollar aan banknoten.

Stilzwijgend en in zich zelf gekeerd volgde hij den stoet der prairiemannen, voortdurend

er over nadenkend, hoe Raffles uit het avontuur, waarin hij zich gewikkeld had, zou loskomen.

Ook bedacht hij, dat zijn vriend tot nu toe niet zijn plannen had uitgevoerd, om de documenten, welke Marquez de Delma's had ontstolen, terug te krijgen.

Even achter de Del Norte bogen ze naar het Noorden af en bereikten, zonder door Indianen of blanke bandieten te zijn lastig gevallen, een klein station der Pacific Railway.

Bijna zes weken later kwam Brand weer te Londen aan en bezocht dadelijk Senora Delma.

Toen deze den jongen man zag, slaakte zij een kreet van verrassing.

„Zijt gij het werkelijk, jonge vriend!” riep zij, alsof zij haar oogen niet vertrouwde.

„Jawel, senora,” antwoordde Brand, „en zooals u mij hier ziet, kom ik regelrecht zonder oponthoud uit San Antonio.”

„Dus gij zijt daar inderdaad geweest? En waar is uw vriend?”

Opeens trok Brand een bedroefd gelaat, zoodat Senora Delma hevig schrok en dacht, dat Raffles iets was overkomen.

„In 's hemels naam,” riep zij uit, „wat is er met uw vriend? Zeg eens gauw! Is er een ongeluk gebeurd?”

„Ja en neen,” antwoordde Brand, „ik hoop ten minste, dat het geen ongeluk is, want naar alle waarschijnlijkheid zal mijn vriend in Mexico gaan trouwen.”

Op dit oogenblik trad Senorita Delma op haar moeder toe en had juist de laatste woorden van Brand gehoord.

„O,” vroeg zij belangstellend, „met wie zal uw vriend gaan trouwen?”

Tegelijkertijd reikte zij hem de hand om hem te begroeten.

„Met Carmen Marquez,” luidde het antwoord.

„Met Carmen Marquez?” herhaalde de beide dames bijna tegelijk, en de moeder liet er op volgen:

„Met de zuster van onzen doods vijand? Hoe is dat met elkaar overeen te brengen?”

Nu haalde Brand den brief van zijn vriend uit den zak, reikte hem de Senora over en antwoordde:

„Misschien geeft deze brief u opheldering over de zeldzame en geheimzinnige handelwijze van mijn vriend! Ik zelf begrijp er ook niet veel van.”

Met trillende handen opende de dame den brief en las:

My dear Senora Delma!

Na aankomst te San Antonio leerde ik

op de Fandango de zuster van den gouverneur Marquez kennen. Ik zocht kennis met haar te maken met de bedoeling om eene gelegenheid te vinden met Marquez nader bekend te worden en te weten te komen, waar hij de gestolen documenten bewaarde.

Het toeval kwam mij hierbij op zeldzame wijze in de persoon van zijn zuster te hulp.

Ten gevolge van een verwonding, die ik op de Fandango opliep, verpleegde mij de zuster van den gouverneur, en gedurende mijn ziekbed gelukte haar het onmogelijke bij mij, namelijk, dat ik een meer dan gewone belangstelling in haar ging koesteren.

Om het u maar dadelijk te zeggen, wij verloofden ons en zijn van plan binnenkort te trouwen.

Mijne verloofde kwam tijdens mijne ziekte, doordat ik ijelde in mijn koorts, op de hoogte van het plan, haar broeder de documenten voor u, Senora Delma, afhandig te maken.

Ook vond zij in mijn portefeuille voldoende bewijzen, om mij, als zij het gewild had, voor altijd naar de andere wereld te helpen.

Slechts de liefde die zij mij toedroeg, hield haar er van terug mijn plannen te verraden.

Evenwel, noch haar liefde voor mij, noch haar opofferingen tijdens de verpleging konden mij bewegen meer dan warmen dank voor haar te voelen, wanneer niet door de zeer groote sterkte van karakter, die ik in haar leerde kennen, liefde voor haar bij mij werd opgewekt.

Om kort te gaan, door mijne verloofde vernam ik, dat de documenten van uw vermogen in bezit zijn van en bewaard worden door den vriend van Marquez, een zekeren gouverneur Matteo van Guayma.

Tegelijkertijd heeft hij, op grond van de documenten, door de Naqui-Indianen de goudmijnen aan de Naqui-rivier laten ontginnen, en beiden, Matteo en Marquez, deelen den buit.

Doch nu verzoek ik u, u voor te bereiden op hetgeen op de volgende bladzijde staat, opdat gij u wapenen kunt tegen het vernemen van een blijde verrassing — —

Hier hield de bladzijde op en senora Delma sloeg met hijgende borst en strakke blikken het blad papier om.

Nauwelijks had zij gelezen, wat daar door Raffles' hand geschreven stond, of zij zonk met

een luiden kreet op den grond neer en bleef bewusteloos liggen.

Met een tweeden kreet van schrik wierp zich het mooie jonge meisje op haar moeder en vroeg wanhopig:

„Moeder! Lieve moeder! Wat scheelt u?”

Brand, die een oogenblik sprakeloos had toegekeken, snelde naar de keuken, vulde een glas met water, liep terug naar de bewusteloze en hielp haar.

Langzamerhand sloeg zij de oogen op en keek rond als iemand, die uit een droom ontwaakt.

Daarna stond zij, geholpen door haar dochter, weer op, zonk neer in een stoel en fluisterde:

„Is dat mogelijk? Zou dat werkelijk waar kunnen zijn?”

„Mijn hemel, wat wilt ge toch? Wat is er, moeder?”

„Luister, kind, en schrik niet zoo hevig als ik. Het betreft niet onze verloren eigendommen! Onze vriend, Lord Lister, schrijft mij iets onbestaanbaars. Een tijding, die ik nauwelijks kan gelooven. Verbeeld je, kind — — Je vader leeft!”

„Hij leeft?” riep het jonge meisje uit, en een huivering doortrilde haar leden, zoodat ook zij gevallen zou zijn, wanneer Brand haar niet had gesteund.

De moeder echter had den brief opnieuw opgenomen en zei:

„Luister, wat Lord Lister schrijft:

„En nu deel ik u iets mee, wat ge misschien niet dadelijk zult kunnen gelooven — — —

Senor Delma, dien gij allen dood waan-

det, daar gij meent dat hij op zijn hacienda door de bedienden van gouverneur Marquez werd vermoord, is niet gestorven, doch bevindt zich als gevangene in het kasteel van Guayma.

Daar moet hij levenslang opgesloten blijven.

Ik voeg bij dezen brief een tweeden, die gericht is aan commandant Dalton, kapitein van den Amerikaanschen kruiser „Florida.”

Dezen brief moet ge persoonlijk aan mijn vriend, den commandant, in New-York afgeven.

Ik verwacht u heden over drie maanden in de haven van Vera Cruz, vanwaar we gemeenschappelijk naar Guayma zullen vertrekken.

Mijn vriend, Charles Brand, heeft order, u van het noodige reisgeld te voorzien, terwijl ik u verzoek van mijne vriendschap in deze verzekerd te zijn.

Tot spoedig weerziens en op hoop van zegen.

Uw u toegeneegen

LORD EDWARD LISTER.”

„O, Hemel,” zei Senora Delma, „dat is meer, dan ik ooit verwacht had! Marquez en Matteo mogen ons geheele vermogen behouden, als ik slechts mijn geliefden echtgenoot terugkrijg.”

Tranen van vreugde kwamen haar en het jonge meisje in de oogen, en in stilte zaten zij te weenen en drukten Brand, vervuld van dankbaarheid, telkens de hand.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Een doodenrit.

Terwijl te Londen twee gelukkige menschen zich reisklaar maakten, bevonden Raffles en de schoone Carmen zich in een wanhopigen toestand.

Marquez had slechts op het vertrek der vrienden gewacht, om een duivelsch plan ten uitvoer te brengen.

Hij had, zooals reeds gezegd, het geheele

gesprek tusschen zijn zuster en Raffles mee aangehoord en wist, welk een gevaarlijk tegenstander Raffles voor hem was.

Doch niet alleen Raffles, ook zijn zuster beschouwde hij van nu af aan als zijn doods-vijandin.

Het was 's avonds na het vertrek der prairiemannen en Brand, dat Raffles en Carmen

zich buiten San Antonio op een wandelrit bevonden.

Plotseling reden een dozijn mannen op hen toe, die hun gelaat op Mexicaansche manier, door een zakdoek er voor te binden, hadden gemaskeerd.

Voordat Raffles of Carmen naar hun wapens konden grijpen, werden ze door lasso's van hun paard getrokken.

Een der mannen, in wien Carmen Marquez, in weerwil van zijn masker, haar broer herkende, trad op hen toe en zei:

„Jullie beide zijn vervloekte verraders en daarvoor zal je moeten boeten.

„Daar jullie zoo onscheidbaar zitt, zullen jullie ook gemeenschappelijk van jullie lijden kunnen genieten!

„Bindt ze aan elkaar!”

Met een ruwen lach bonden de mannen Raffles en de schoone Mexicaansche stevig aan elkaar, en nog wel rug aan rug.

Daarna werd een der sterkste paarden genomen en werden de beide gelieven als een baal koopwaar op den rug van het paard gebonden.

Met een hoonlach riep Don Marquez:

„Aangename huwelijksreis!”

Twee zijner makkers zadelden op, en het dier met de gevangenen in hun midden nemend, begonnen ze in zuidelijke richting naar de ontzettende eenzame groote zandwoestijnen te rijden.

Vier-en-twintig uur lang begeleidden de ruiters de ongelukkige gevangenen, daarna bevestigden zij onder den staart van het dier een brandend stuk spons, en als van den duivel bezeten galoppeerde het gekwelde paard een zekeren dood te gemoet.

Ofschoon de spons spoedig uitgebrand was, had het dier op het achterdeel eenige blaren opgelopen, welke natuurlijk afschuwelijk pijn deden en het dier voort deden snellen, alsof het daardoor aan zijn smart kon ontloopen.

In weerwil van de groote hitte, die de zon op het dier met zijn last neerzond, stormde het urenlang in een wilden galop voorwaarts, tot het eindelijk dicht bij een rotswand struikelde en uitgeput op den grond viel.

Het geluk was hun in zooverre gunstig, dat zij niet onder het paard geraakten. Het dier bleef met de pooten gevouwen onder den buik, hijgend liggen, terwijl de twee gevangenen, eveneens uitgeput en niet in staat zich te bewegen, nog bovenop den rug van het dier lagen.

Na een poosje kwamen zij bij.

Eerst nu wisselden Raffles en Carmen Marquez de eerste woorden met elkaar.

„Ben je gewond?” vroeg hij.

„Neen,” antwoordde zij met zwakke stem, „maar de touwen hebben mijn huid doorgesneden, en bovendien lijd ik vreeselijken dorst.”

„Ik zal nu probeeren ons te bevrijden,” zei Raffles.

„Hoe zou je dat willen doen?” vroeg zij met uitgeputte stem. „Heb je een mes bij je, of kun je je verroeren?”

„Jawel,” antwoordde Raffles, „door den rit zijn de banden van mijn linkerhand wat lossier gaan zitten.

Ik zal probeeren met mijn hand het mes in mijn zak te bereiken om onze snoeren daarmee door te snijden.”

Doch het was te vergeefs.

Hoezeer hij zich ook inspande, hij kon zijn hand niet uit de leeren riemen bevrijden.

Het paard lag aan den rand van een afgrond.

Ieder oogenblik vreesde hij, dat het dier door zijn pogingen om los te komen zou opspringen, en met een rilling van afschuw keek hij in een diepte van verscheidene honderde meters, waarin het dier met hen zou neerstorten.

„Het is alles te vergeefs,” fluisterde Carmen. „Ik zou een gelukkigen dood te gemoet gaan, als ik ten minste je gelaat kon zien. O Hemel, wat kwelt mij de dorst.”

Raffles probeerde haar te troosten, en daar de nacht aanbrak, verfrischte de koelte hen een weinig.

Maar toen het ochtend werd en de verzenzende zonnestralen weer onbarmhartig op hen neer kwamen, hoorde Raffles tot zijn ontzetting, dat Carmen in koorts fantaseerde.

Hij zelf voelde het spook van den dorst, dien kwellenden dood, steeds naderbij komen.

De tong en het verhemelte waren hem als gloeiend ijzer, en zijn aderen bevatten in plaats van bloed vloeibaar lood.

Tegen den middag verloor ook hij het bewustzijn, terwijl het paard reeds door een zonnesteek dood was blijven liggen.

Raffles bevond zich in zijn ijlkoofts in een heerlijk landschap, waardoor een vriendelijk beekje vloeide. Hij deed moeite de beek te bereiken.

Doch telkens als hij het water met zijn mond wilde aanraken, veranderde dit in een gloeiend vuur, en week hij met een kreet van schrik terug.

Hij noch Carmen Marquez hoorden 's avonds, hoe een ruwe mannenstem dicht bij hen riep:

„Kom hier, boys, daar liggen ze, laten we hopen, dat we niet te laat komen.”

Weinige minuten later boog Old Jump, de

scalpeerder, zich over de gevangenen heen en bette hun het voorhoofd, de oogen en lippen met water, voordat hij hun de veldflesch aan den mond zette

Spoedig had hij het succes, dat de ijrende koorts bij beiden verdwenen.

Daarna bukte hij zich met twee zijner makers, die gekleed waren in de schilderachtige dracht der Pawnees, en sneed de banden der gevangenen door. (Zie titelblad.)

Voorzichtig trok hij Carmen Marquez en Raffles van den rotswand op het plateau, en nadat hij met behulp van zijn makkers de altijd nog bewusteloozen op muildieren had neergevlid, trokken ze langzaam door de zandwoestijn naar de aan den rand liggende hacienda van den scalpeerder.

Een dagenlange verpleging, die de vrouw van den scalpeerder, een geboren Française, hen liefdevol deed toekomen, was noodig, voor zij weer wat bijkwamen.

Toen Carmen Marquez weer in het volle bezit harer krachten was, trad Old Jump bij haar binnen, en zei:

„Senorita, uw moeder redde mij eens het leven, toen ik, zwaar gewond door blanke bandieten, in San Antonio vervolgd werd.

Zij verborg mij toentertijd in haar huis.

Heden heb ik de voldoening, dat ik al het goede, eens van uw moeder ondervonden, heb kunnen vergelden.

Zoodra gij u krachtig genoeg voelt mijn huis te verlaten, verzoek ik u, zulks te doen, opdat de vervloekte speurhonden van uw broeder niet te weten komen, dat gij hier zijt.

Een tweede maal zouden zij hun arbeid misschien beter verrichten.

Paarden, wapens en proviand stel ik gaarne te uwer beschikking.

Gij zult met uwen verloofde wel een plaats bereiken, die buiten de macht van uw broeder ligt."

Nu volgden gelukkige, blijde uren van weeren tusschen Carmen Marquez en Raffles.

Toen Carmen Marquez tegenover Raffles stond, schrok zij hevig.

Zijn zwarte hoofdhaar was plotseling sneeuw wit geworden.

Hij glimlachte, toen hij zag hoe zij schrok, en zei:

„Mijn hart is jong, Carmen mia en daarenboven . . . hier begon de Grootte Onbekende te lachen. . . en bovendien dat zal zoo niet blijven. Zoodra ik weer in het bezit van mijn koffers ben, zal ik dat veranderen.

„Ik behoef het voor jou niet meer geheim te houden, dat ik om mijn identiteit te verbergen vaak gebruik moest maken van kleurwatertjes, waarmede ik ook dikwijls mijn haar moest behandelen. Ofschoon het er tegen kan, dat ik in de open lucht verkeer en zelfs de zon er op kan schijnen, is toch de tropische zon van Mexico te veel geweest voor het middel en zijn mijn haren onder haar verzengende stralen als het ware uitgebleekt. Doch een weinig druppels van een zeker kleurwater, dat ik bezit, zullen mijn haren de oude kleur en glans weer teruggeven.

Me dunkt, we moesten morgen de reis naar Vera Cruz aanvaarden, daar verwacht ik goede vrienden."

Toen vloog zij hem om den hals en fluis-terde:

„Breng mij, waarheen je wilt! Doch beloof mij één ding, wreek ons op mijn broeder!"

„Daar zal een hoogere hand dan de mijne voor zorgen," antwoordde Raffles nadenkend.

„Wij gaan nu naar Vera Cruz en vandaar naar Guayma, om een ongelukkigen gevangene te bevrijden en hem zijn vrouw, kind en vermogen terug te bezorgen.

„Wanneer wij deze opdracht hebben vervuld, gaan wij naar Londen.

„Doch je weet, dat ik daar even goed aan gevaren bloot sta, en misschien aan nog grootere dan hier in Mexico."

„Ik zal je in de toekomst zoo goed mogelijk helpen en bijstaan," zei zij.

„Niet alleen je gevaren, je lijden, doch ook de uren van geluk zal ik met je deelen."

Den volgenden morgen zette zich een kleine karavaan van de hacienda van den scalpeerder in beweging.

Deze man, die Raffles ter begroeting een kogel door den hoed had geschoten, was dezelfde, die hem nu als een Samaritaan verder hielp.

Ook hier werd weer, als zoo vaak in het leven, bewezen, dat zich onder een ruwe schaal soms het edelste goud verbergt.

De zeer interessante avonturen, die John Raffles tot het verkrijgen van het vermogen der Delma's en de bevrijding van den ongelukkigen heeft beleefd, vindt de lezer in no. 562 onder den titel:

DE VEERTIG DIEVEN.

De volgende aflevering (Nr. 562) zal bevatten:

DE VEERTIG DIEVEN.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885